

แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนในทัศนะของประชาชน
กรณีศึกษา ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

รพีญา วงศ์พยัคฆ์

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

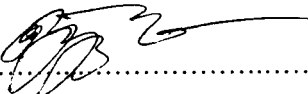
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

มิถุนายน 2559

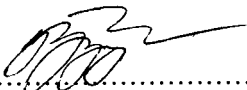
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

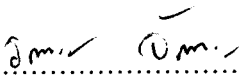
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางานนิพนธ์
ของ รัชฎา วงศ์พยัคฆ์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

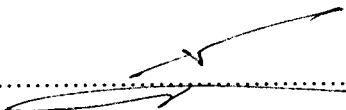
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์


.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน อินทชาติ)

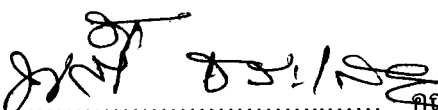
คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์


.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน อินทชาติ)


.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.รชฎ จันทรน้อย)


.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.กิจฐเขต ไกรवास)

วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจอนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพา


.....คณบดีวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชนีธ์ ธรรมเสนา)
วันที่...3...เดือน.....มิถุนายน.....พ.ศ....2559.....

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน อินทชาติ อาจารย์ที่ปรึกษาที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบคุณ คุณครูและอาจารย์ทุกท่านที่เคຍอบรมสั่งสอนและกรุณาให้ความรู้ให้คำปรึกษากับผู้วิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ รวมถึงการให้คำแนะนำและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากองค์การบริหารส่วนตำบล สนามจันทร์ ตลอดจนผู้ตอบแบบสอบถาม ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการทำวิจัยทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณบุพการี ที่ให้กำลังใจและช่วยผลักดันในการทำงานนิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ดี

คุณค่าและประโยชน์ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทวดเวทิตาแต่ บุปการี บุรพาอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

รัฎฎา วงศ์พยัคฆ์

57930200: กลุ่มวิชา: การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน; รป.ม. (การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน)

คำสำคัญ: แนวทางการอยู่ร่วมกัน/ การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล/ อุตสาหกรรมกับชุมชน

รัฐสภา วงศ์พยัคฆ์: การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน

ในทัศนะของประชาชน กรณีศึกษา หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

(PUBLIC OPINIONS TOWARDS MUTUAL LIVING BETWEEN INDUSTRY AND COMMUNITY: A CASE STUDY OF THE VILLAGE NUMBER 3 SANAMCHAN SUB-

DISTRICT, AMPHOE BAN PHO, CHACHOENGSAO PROVINCE) อาจารย์ผู้ควบคุม

งานนิพนธ์: นันทวัน อินทชาติ, ปร.ศ. 66 หน้า. ปี พ.ศ. 2559

การวิจัยเรื่องแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน ในทัศนะของประชาชนมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่าง อุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนใน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ในพื้นที่หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 400 คน สุ่มตัวอย่างแบบตาม ความสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน ในทัศนะของประชาชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราในภาพรวม อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม โดยพบว่า การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ในด้านผังเมืองเป็นอันดับ 1 การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย เป็นอันดับที่ 2 การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ด้านระบบสาธารณสุขเป็น อันดับที่ 3 การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลด้านระบบข้อมูลข่าวสาร เป็นอันดับที่ 4 และการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานเป็นลำดับที่ 5 โดยทุกด้านอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม

57930200: MAJOR: PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT; M.P.A.
(PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT)

KEYWORDS: GUIDESLINES FOR MUTUAL LIVING/ MUTUAL LIVING AGREEMENT/
INDUSTRY AND COMMUNITY

RADDA WONGPAYACK: PUBLIC OPINIONS TOWARDS MUTUAL LIVING
BETWEEN INDUSTRY AND COMMUNITY: A CASE STUDY OF THE VILLAGE
NUMBER 3 SANAMCHAN SUB-DISTRICT, AMPHOE BAN PHO, CHACHOENGSAO
PROVINCE. ADVISOR: NANTAWAN INTACHAT, 66 p. Ph.D. 2015.

The purpose of this study was to investigate opinions towards mutual living between industry and community among people living in the village number 3, Sanamchan Sub-district, Amphoe Ban Pho, Chachoengsao Province. The subjects participating in this study were 400 residents, aged 18 onwards, living in the village number 3, Sanamchan Sub-district, Amphoe Ban Pho, Chachoengsao Province. They were recruited by a convenient sampling technique. The instrument used to collect the data was a questionnaire. The descriptive statistical test included percentage, means, and standard deviation was used to analyze the collected data.

The results of this study revealed that the level of public opinions towards mutual living between industry and community in the area of the village number 3, Sanamchan Sub-district, Amphoe Ban Pho, Chachoengsao Province was found at a somewhat appropriate level. Specifically, the mutual living aspect in relation to city planning was rated the highest, followed by the ones relating to water sewage, public health care system, information system, and infrastructure system. All of these aspects were rated at a somewhat appropriate level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะหรือความคิดเห็น	17
ข้อมูลพื้นที่ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	29
วิธีการวิจัย	29
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
เกณฑ์การแปลผล	33
4 ผลการวิจัย	34
ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	34
ตอนที่ 2 แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน ในทัศนะ	37
ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดในแบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชน	50
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	52
สรุปผลการวิจัย	52
อภิปรายผล	53
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	59
ประวัติย่อของผู้วิจัย	66

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประชากรและสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาดำบลสนามจันทร์	30
2	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลทั่วไป	34
3	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติด้านผังเมือง	37
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติด้านระบบ บำบัดน้ำเสีย	42
5	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน	44
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของประชาชน ด้านระบบสาธารณสุข	46
7	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของประชาชน ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร	48
8	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนคติของประชาชน	50

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมรูปแบบสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	13
2	แผนที่ของตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา.....	19

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยมีเปลี่ยนแปลงจากชุมชนสู่สังคมเมืองอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาส่งผลให้ชุมชนมีการรวมกลุ่ม และมีการเรียนรู้ร่วมกันทำให้สามารถจัดการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น และสามารถทำให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (สมชาย มุ้ยจีน, 2557, หน้า 2)

การพัฒนาประเทศในระยะต่อไป ควรตระหนักถึงสถานการณ์และความเสี่ยงซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกและภายในประเทศ โดยเฉพาะภาวะผันผวนด้านเศรษฐกิจพลังงาน และภูมิอากาศที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่อประเทศไทย ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ดังนั้น ทิศทางการบริหารจัดการประเทศภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงเป็นการใช้จุดแข็งและศักยภาพที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศเพื่อสร้างความเข้มแข็ง และรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศที่เน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตภาคเกษตรและการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในขณะที่เดียวกันจำเป็นต้องปรับตัวให้เชื่อมโยงกับระบบเศรษฐกิจโลกและภูมิภาค ซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ ที่สามารถใช้โอกาสที่เกิดขึ้น และเพิ่มภูมิคุ้มกันของทุนที่มีอยู่ในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม พร้อมก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 รวมทั้งจำเป็นต้องสร้างความพร้อมสำหรับเชื่อมโยงด้านกายภาพทั้งโครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ควบคู่กับการยกระดับคุณภาพคน การเสริมสร้างองค์ความรู้ การพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีนวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย (สำนักประเมินผลและเผยแพร่การพัฒนา สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2556)

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8-11 ซึ่งรัฐบาลได้อัญเชิญปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางในการพัฒนาและบริหารประเทศควบคู่ไปกับกระบวนการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นจุดศูนย์กลางการพัฒนา” โดยให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสร้างความเข้มแข็งเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีของประเทศ โดยให้ความสำคัญต่อการนำทุนของประเทศมาสร้างคุณค่าของชาติทั้งทุนสังคม ทุนเศรษฐกิจ และทุนธรรมชาติมาใช้ให้เกิดประโยชน์พร้อมทั้งสร้างความเข้มแข็งและเป็นเสาหลักของประเทศ

โดยส่งเสริมสร้างทุนสังคมที่มุ่งเน้นในด้านการพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง และรวมเป็นเครือข่าย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2558)

ในการพัฒนาสำหรับการเสริมสร้างทุนเศรษฐกิจมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจไทยสู่ระบบเศรษฐกิจที่มีการขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพ มีคุณภาพ มีการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและการลงทุนควบคู่กับการเสริมสร้างศักยภาพและภูมิคุ้มกันของเศรษฐกิจฐานราก เพื่อกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม ในส่วนของการเสริมสร้างทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มุ่งพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและส่งเสริมสิทธิชุมชนในการเข้าถึงและจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คงความอุดมสมบูรณ์เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศและเป็นรากฐาน การดำรงชีวิตของคนใน ชุมชนให้มีความสุขอย่างยั่งยืน (สภาพัฒนาการเศรษฐกิจ, 2558, หน้า 5)

จากการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในทุก ๆ ด้านเพื่อเพิ่ม GDP และขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยให้ดียิ่งขึ้น แต่ปัญหาตามมา คือ การปล่อยน้ำเสียลงสู่คลอง ผลกระทบทำให้สัตว์น้ำตาย หรือเป็นแหล่งสะสมสารมีพิษต่าง ๆ จึงเกิดเป็นปัญหาของการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชน (สามารถ ยิ่งกำแหง, 2553)

จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกที่รัฐบาลส่งเสริมนโยบายให้เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งถ่ายสินค้าและจากการที่มีพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้นจากเดิมอีก 4,000 ไร่ จากของเดิมมีอุตสาหกรรม 6,000 ไร่ (อินตัสเตรียล ปาร์ค 2, 2559) นอกจากนั้นมีโครงการพัฒนาอาชีพสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนเศรษฐกิจพอเพียงและการเกษตรกรรมเพื่อลดความแตกต่างของรายได้ระหว่างชนชั้นนายทุนและประชาชน และมีโครงการบำบัดน้ำเสียหลายโครงการ เช่น โครงการคลองสวยน้ำใสโครงการจัดการมลพิษทางน้ำที่เกิดขึ้นจากทั้งภาคชุมชนและอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม, 2558) อุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา มี 3 ประเภท คือ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรและอุตสาหกรรมพลาสติก รวมทั้งสิ้นจำนวน 506 โรงงาน และจำนวนของแต่ละอุตสาหกรรมยานยนต์ จำนวน 84 โรงงาน อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร จำนวน 299 โรงงาน และอุตสาหกรรมพลาสติก จำนวน 123 โรงงาน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา, 2557)

จังหวัดฉะเชิงเทราก็ประสบปัญหาของการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน คือมลพิษจากการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งอาจมาจากโรงงานในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา หรือจังหวัดใกล้เคียง (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา, 2557)

นอกจากนั้นยังมีมลพิษทางอากาศและการลักลอบทิ้งขยะพิษที่เป็นวิธีที่ง่ายและประหยัดในการกำจัดขยะอุตสาหกรรมซึ่งมีผลกระทบต่อประชาชนที่ต้องสูดดมกลิ่นเหม็นจากกองขยะ

และน้ำเสีย บางครั้งมีผลต่อสุขภาพ มีอาการเวียนหัวคลื่นไส้ แสบจมูก ไปจนถึงแน่นหน้าอก ขณะที่แหล่งน้ำ สัตว์เลี้ยง และพืชผลทางการเกษตรก็พลอยได้รับความเสียหายไปด้วยเช่นกัน (สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 16, 2556)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับประชาชนในทัศนะของประชาชน กรณีศึกษาหมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา เพราะพื้นที่อุตสาหกรรมได้ตั้งอยู่ และมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในบริเวณของกรณีศึกษาข้างต้นและผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและการจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในจังหวัดฉะเชิงเทราต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนในหมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ผลการศึกษาเพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนในทัศนะของประชาชนในตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. ผลการศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาและเป็นแนวทางในการปฏิบัติของเขตอุตสาหกรรมในการที่จะอยู่ร่วมกันโดยไม่ละเมิดสิทธิของประชาชนในจังหวัดฉะเชิงเทรา

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ประกอบด้วย

1. ด้านผังเมือง หมายถึง การวางแผนแบ่งพื้นที่ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัยกับพื้นที่อุตสาหกรรม
2. ด้านระบบ หมายถึง บำบัดน้ำเสีย การบำบัดน้ำเสียในอุตสาหกรรมให้ดีกว่าที่จะปล่อยลงสู่ลำคลอง

3. ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ถนน น้ำประปา เพื่อให้ประชาชนได้ใช้อุปโภคและบริโภค

4. ด้านระบบสาธารณสุข หมายถึง มีการจัดระบบดูแลสุขภาพให้แก่ประชาชน

5. ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การสื่อสารในเรื่องข่าวสารและข้อมูล

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวนรวมทั้งหมด 2,227 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้มีระยะเวลาในการดำเนินการระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559 รวมระยะเวลาในการวิจัย 6 เดือน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

การศึกษาการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนในพื้นที่ของประชาชน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ใช้แนวทางของ สถาปฎิรูปแห่งชาติ (2558) ประกอบด้วย

1. ด้านผังเมือง หมายถึง การวางแผนแบ่งพื้นที่ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัยกับพื้นที่อุตสาหกรรม
2. ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย หมายถึง การบำบัดน้ำเสียในอุตสาหกรรมให้ดีขึ้นที่จะปล่อยลงสู่ลำคลอง
3. ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ถนน น้ำประปา เพื่อให้ประชาชนได้ใช้อุปโภคและบริโภค
4. ด้านระบบ สาธารณสุข หมายถึง มีการจัดระบบดูแลสุขภาพให้แก่ประชาชน
5. ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การสื่อสารในเรื่องข่าวสารและข้อมูล

นิยามศัพท์เฉพาะ

แนวทางการอยู่ร่วมกัน หมายถึง การเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคมของประชาชนที่มีความหลากหลาย และแตกต่างกันเพื่อปรับตัวให้เข้ากับบุคคลรอบข้างจะก่อให้เกิดความสุขในการอยู่ร่วมกัน

การอยู่ร่วมของชุมชนกับอุตสาหกรรม หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณโดยรอบ อุตสาหกรรม โดยอาจเป็นชุมชนเดิมหรือชุมชนใหม่ที่เข้ามาพร้อมอุตสาหกรรมมีครอบครัว ขนาดใหญ่เล็กอยู่ในสังคมและดำรงชีวิตโดยพึ่งพาอาศัยกันเป็นบุคคลสามัญธรรมดา

เกื้อกูล หมายถึง การช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันร่วมแรงร่วมใจกันบำเพ็ญประโยชน์ ต้องสอดคล้องกับการช่วยเหลือประโยชน์ส่วนร่วม

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชน ด้านผังเมือง หมายถึง การดำเนินการ วางแผนผังเมืองที่ตั้งของอุตสาหกรรมเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การใช้ประโยชน์พื้นที่ มีประสิทธิภาพและเป็นมิตรกับประชาชน

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชนด้านผังเมือง หมายถึง ผังเมือง มีการจัดระเบียบความเรียบร้อย ให้ความสะดวกสบายอนามัย และการก่อสร้างเพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตประจำวัน และการแบ่งพื้นที่สีเขียวหรือพื้นที่สาธารณะสำหรับพักผ่อน ให้กับชุมชนร่วมกันคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชน ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย หมายถึง สิ่งปนเปื้อนในน้ำเสียดำเนินการวัดมาตรฐานกำหนด และไม่มีสารพิษเจือปนในน้ำเสีย คุณภาพน้ำ ที่ไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชน น้ำเสียเมื่อผ่านการบำบัดแล้วจะสะอาดและมีการร่วมมือกับ ชุมชนเกี่ยวกับการบำบัดน้ำเสียแลด้านระบบบำบัดน้ำเสียหมายถึงการบำบัดน้ำก่อนปล่อยทิ้งลง แม่น้ำ คูคลอง และใช้เครื่องมือตรวจสอบและเฝ้าระวังในเรื่องคุณภาพน้ำดีเสมอ

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชน ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกของประชาชนในพื้นที่เพื่อเพิ่มศักยภาพ คุณภาพชีวิตให้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ และด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การใช้โครงสร้างพื้นฐาน ร่วมกันลดการติดขัดของช่องจราจร และถนนทรุด และระบบการป้องกันน้ำท่วมของอุตสาหกรรม ช่วยป้องกันน้ำท่วมให้แก่ชุมชนและไม่มีผลกระทบต่อชุมชน

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชน ด้านระบบสาธารณสุข หมายถึง อุตสาหกรรมมีความปลอดภัยไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและประชาชนในพื้นที่ ใกล้เคียง และด้านระบบสาธารณสุข หมายถึง การลดผลกระทบด้านสุขภาพและช่วยเหลือดูแล สุขภาพ และในเรื่องการรักษาพยาบาล

การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลในทัศนะของประชาชน ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร หมายถึง สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูลหรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าการสื่อความหมาย โดยผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะจัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

และด้านระบบข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การได้รับข้อมูลข่าวสารที่ได้การเผยแพร่ออกสู่เว็บไซต์ และสื่อต่าง ๆ และสามารถเข้าตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องแนวทางอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนในทัศนะของประชาชนในตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนะหรือความคิดเห็น
3. ข้อมูลพื้นที่ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน

ความหมายของการอยู่ร่วมกัน

การอยู่ร่วมกันของชุมชนกับอุตสาหกรรม หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณโดยรอบอุตสาหกรรม โดยอาจเป็นชุมชนเดิมหรือชุมชนใหม่ที่เข้ามาพร้อมอุตสาหกรรม มีครอบครัวขนาดใหญ่เล็กอยู่ในสังคมและดำเนินชีวิตโดยพึ่งพาอาศัยชุมชนเดิมหรือชุมชนใหม่ที่เข้ามาพร้อมอุตสาหกรรมกันเป็นบุคคลสามัญธรรมดา

การอยู่ร่วมกัน หมายถึง การอยู่ร่วมกันของกลุ่มชนในย่านหรือถิ่นเดียวกัน (พรอุษา ประสงค์วรรณ, 2556, หน้า 17)

การอยู่ร่วมกัน หมายถึง การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ไม่ว่าจะกลุ่มใหญ่หรือเล็ก คือ การอยู่ในสังคมตราบใดที่การดำรงชีวิตในกลุ่มนั้นมีการพึ่งพาอาศัยกันซึ่งอยู่ในสังคมตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นรุ่นและในอนาคตไม่ปรากฏที่ใดว่ามนุษย์อยู่ได้นอกสังคมแต่เพียงลำพังเป็นเอกเทศ (ไชยยุทธ อินบัว, 2556, หน้า 42)

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรม หมายถึง การผลิตหรือแปรสภาพของวัสดุสิ่งของให้เป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการค้า (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

อุตสาหกรรม หมายถึง การประกอบกิจการที่ต้องอาศัยเงินทุน วัตถุดิบ เครื่องจักร แรงงาน มาผสมผสานกันเพื่อผลิตสินค้าและบริการสำหรับซื้อในตลาด (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

อุตสาหกรรม หมายถึง ประเภทของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ได้ดำเนินการโดยสถานประกอบการที่บุคคลนั้นกำลังทำงานอยู่หรือประเภทของธุรกิจ (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ หมายถึง การพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของพื้นที่ให้เจริญเติบโตไปพร้อมกับการดูแลสิ่งแวดล้อมที่ดี ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม ประการสำคัญ มีการดูแลคุณภาพชีวิตของคนในพื้นที่ให้ดียิ่งขึ้น โดยอาศัยความร่วมมือของคนในพื้นที่ และทุกคนต้องมีความจริงจังในการดำเนินการร่วมกันโดยสามารถดำเนินการได้ทุกระดับตั้งแต่ระดับปัจเจก เช่น ครอบครัวและโรงงาน (Green family/ Green factory) ระดับกลุ่มอุตสาหกรรมหรือชุมชน เช่น นิคมอุตสาหกรรม เขตประกอบการอุตสาหกรรมหรือหมู่บ้าน ตำบล (Eco industrial zone/ Estate/ Eco community) ระดับเมือง (Eco town/ Eco city) หรือเครือข่ายของเมืองหรือจังหวัด (สมชาย มุ้ยจีน, 2557, หน้า 18)

ความหมายของชุมชน

ชุมชน หมายถึง เป็นรากฐานดั้งเดิมยังคงมีการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างสามัคคีและเป็นการรวมตัวกันเพื่อประกอบกิจกรรมต่าง เพื่อประโยชน์ของชุมชนส่วนรวม (พระมหานเรศ โฆสภิกขโก, 2557, หน้า 1)

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อาณาเขตเดียวกัน มีการติดต่อสื่อสารหรือร่วมกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีความรู้สึกผูกพัน มีความรู้ถึงการเป็นพวกเดียวกัน และมีลักษณะเฉพาะชุมชน (สาวิณี รอดสิน, 2554, หน้า 7)

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่บริเวณเดียวกัน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน มีฐานและอาชีพที่คล้ายคลึงกัน มีลักษณะของการใช้ชีวิตร่วมกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปสู่ระดับเครือญาติจนถึงระดับหมู่บ้านและผู้อยู่อาศัยในชุมชน มีความรู้สึกว่าเป็นคนชุมชนเดียวกัน (ไชยยุทธ อินบัว, 2556, หน้า 7)

แนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

เมืองอุตสาหกรรมในรูปแบบเดิมก่อให้เกิดความขัดแย้งในสังคม สร้างความเหลื่อมล้ำในการดำรงชีวิตระหว่างชุมชน ภาคอุตสาหกรรมและภาคนอกอุตสาหกรรม (อาทิ ชุมชนเกษตรกรรม ชุมชนพักอาศัยเดิม ชุมชนพาณิชย์กรรม) อุตสาหกรรมในอดีตมักสร้างมลพิษ ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและคุกคามความปลอดภัยของชุมชน เนื่องจากแนวคิดยังให้ความสำคัญเฉพาะด้านเศรษฐกิจ แต่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศสามารถก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน เครื่องจักรขับเคลื่อนประกอบด้วย ผังเมือง ระบบบำบัดมลพิษ ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณสุข ระบบข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเครื่องจักรขับเคลื่อนทั้งหมดนี้จำเป็น

จะต้องมีองค์กรควบคุมตามที่เสนอไว้กับการปฏิรูปแนวทางการดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์กรปฏิบัติการเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศอาจพัฒนาหน่วยงานเดิมที่เกี่ยวข้องกับเมือง อุตสาหกรรมอยู่แล้วพัฒนาทำให้เป็นองค์กรอิสระหรือจัดตั้งองค์กรใหม่ภายใต้กฎหมาย (สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ, 2558, หน้า 48)

ผลของการปฏิรูป

1. เกิดเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่สามารถนำไปใช้เป็นแผนที่นำทาง (Road map) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนสำหรับประเทศ
2. นิคมอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติตามกฎการควบคุมและกำจัดการมลพิษตามกฎหมาย Seven R ซึ่งเห็นได้จากการรายงานค่ามลพิษและความเป็นเมืองนิเวศ
3. องค์กรดำเนินงานด้านเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่มีอำนาจและหน้าที่อย่างเป็นทางการ อิสระและเบ็ดเสร็จ (One stop service)
4. มีกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกการปฏิบัติงานขององค์กรเพื่อความยั่งยืนของเมืองนิเวศ (สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ, 2558, หน้า 4)

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศแบ่งออกได้เป็น 5 มิติ ดังนี้

1. มิติทางกายภาพ มีทำเลที่ตั้งสอดคล้องกับผังเมืองและมีการวางผังการใช้ประโยชน์ พื้นที่กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อม การวางผังที่ตั้งและการจัดการพื้นที่ การออกแบบอาคารและบริเวณ โดยรอบ
2. มิติเศรษฐกิจ มีความคุ้มค่าในการผลิตและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น ผู้ประกอบการและชุมชนอย่างมั่นคง เศรษฐกิจของภาคอุตสาหกรรม การตลาด การขนส่ง
3. มิติสิ่งแวดล้อม มีการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ลด และป้องกันมลพิษ ใช้ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานอย่างคุ้มค่า โดยเป็นการจัดการคุณภาพน้ำ การจัดการคุณภาพ อากาศการจัดการกากของเสียและวัสดุเหลือใช้ การจัดการพลังงาน การจัดการเสียง การเฝ้าระวัง คุณภาพสิ่งแวดล้อม
4. มิติสังคม พนักงานในพื้นที่และชุมชนโดยรอบมีคุณภาพชีวิตและสังคมที่น่าอยู่ โดยมีคุณภาพชีวิตและสังคมของคนในท้องถิ่นโดยรอบ
5. มิติการบริหารจัดการ การบริหารจัดการในพื้นที่อย่างเป็นระบบ โดยการมีส่วนร่วม ของผู้มีส่วนได้เสียและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเป็นการบริหารจัดการพื้นที่อย่างมีส่วนร่วม การพัฒนา และรักษาระบบบริหารระดับสากล

ข้อเสนอการปฏิรูปและแนวทางดำเนินการยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรม

เชิงนิเวศ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 สร้างเสริมความรู้ความเข้าใจและการตระหนักถึงความสำคัญของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศให้กับสังคม อำนวยความสะดวก สร้างแรงจูงใจและติดตามเฝ้าระวังให้เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศดำเนินอยู่ได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 สร้างการอยู่ร่วมกันระหว่างนิคมอุตสาหกรรมและชุมชนอย่างเป็นรูปธรรมในลักษณะของเมืองนิเวศตามระดับของการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมโดยเริ่มจากระดับโรงงาน ระดับเขต หรือระดับนิคมอุตสาหกรรม ระดับเมือง และระดับประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 มีการดำเนินธุรกิจที่ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 มีเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่ชัดเจนให้นิคมอุตสาหกรรมสร้างสภาพแวดล้อมและกิจกรรมด้านเศรษฐกิจ สังคม ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนในลักษณะของการเกื้อกูลกัน โดยเฉพาะด้านวิถีชีวิตและวัฒนธรรมเศรษฐกิจชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 น้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นฐานรากของแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจโดยเน้นการสร้างคุณค่าของคุณธรรมและสังคมที่ยั่งยืน (Sustainable society) เกิดความสมดุลใน 3 มิติ คือ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 6 มีการบริหารจัดการในพื้นที่ให้เป็นไปอย่างมีระบบ โดยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย (สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ, 2558, หน้า 2-3)

แนวทางดำเนินการปฏิรูปเพื่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

ปรับปรุงระบบบริหารจัดการเมืองนิเวศอุตสาหกรรมโดยมีคณะกรรมการ เรียกว่า “คณะกรรมการบริหารจัดการเมืองนิเวศแห่งชาติ” ให้มีการจัดตั้งองค์กรเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ อำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารจัดการเมืองนิเวศอุตสาหกรรมแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้กำหนดนโยบาย เป้าหมายที่เกี่ยวกับเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เช่น หลักเกณฑ์การพัฒนา และการดำเนินการตามผังเมือง ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศให้ความเห็นกรอบงบประมาณประจำปีของโครงการขนาดใหญ่ที่มีผลกระทบต่อความเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มีกำกับดูแลและเร่งรัดให้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศผลักดันให้มีการนำโครงการพัฒนาตามนโยบายของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศไปสู่การปฏิบัติ การปรับปรุง และพัฒนากฎหมาย กฎระเบียบทั้งที่มีอยู่ในปัจจุบัน และการตราขึ้นใหม่ให้เอื้อต่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศลดความซ้ำซ้อนในการทำงานและเพิ่มความสำคัญให้กับวิสาหกิจ ชุมชนในพื้นที่ ทั้งนี้ควรนำข้อเสนอดังกล่าวพิจารณาตามความเหมาะสม เพื่อจัดทำกฎระเบียบ และกฎหมายในอนาคต

ผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้ ทำให้ได้เมืองอุตสาหกรรมในลักษณะของเมืองนิเวศ ทำให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลและยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ลดความขัดแย้งระหว่างภาคอุตสาหกรรม และชุมชนทำให้ได้เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทำให้ได้กฎหมายและแนวทางปฏิบัติสำหรับแก้และป้องกันปัญหาที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมทั้งในระดับที่มีปัญหามลพิษในระดับสูง ปานกลาง และที่ยังไม่เกิดปัญหาเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามผลลัพธ์ เกิดผังเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่สามารถนำไปใช้เป็นแผนที่นำทาง (Road map) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนและนิคมอุตสาหกรรมที่ปฏิบัติตามกฎการควบคุมและกำจัดมลพิษตามกฎหมาย Seven R ซึ่งเห็นได้จากจากรายงานค่ามลพิษและความเป็นเมืองสีเขียวมีองค์การดำเนินงานด้านเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่มีอำนาจและหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นอิสระเบ็ดเสร็จ (One stop service) และมีกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกการปฏิบัติงานขององค์กรเพื่อความยั่งยืนของอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ, 2558, หน้า 4)

คุณภาพสิ่งแวดล้อมมีบทบาทสำคัญต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่อาศัยในเมืองหรือในชนบท ขณะเดียวกันทรัพยากรที่ดินสำหรับนำมาใช้ประโยชน์ในลักษณะของชุมชนและกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ด้านเศรษฐกิจและสังคม ตามความเหมาะสมของทำเลที่ตั้งที่มีอยู่จำกัดหรือกระจุกตัวอยู่บางบริเวณเท่านั้น นอกจากนี้แล้วการพัฒนาประเทศส่วนใหญ่ยังใช้นโยบายที่มุ่งเน้นการผลิตที่ได้ผลผลิตเชิงปริมาณเป็นหลัก ๆ ทำให้การผลิตภาคอุตสาหกรรมกลายเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ทำรายได้หลักของประเทศเกิดการขยายตัวของกลุ่มอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งนิคมอุตสาหกรรม ผลที่เกิดตามมาคือความขัดแย้งในการใช้ทรัพยากรที่ดินนำมาสู่ความขัดแย้งระหว่างชุมชนและอุตสาหกรรมที่กระจุกกระจายในพื้นที่ซึ่งมีการทำเกษตรกรรมตลอดจนพื้นที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตั้งถิ่นฐานของชุมชนซึ่งมีมาก่อน โรงงานอุตสาหกรรมจะเกิดขึ้นสถานการณ์ทั้งหมดนำมาสู่ปัญหาทั้งชุมชนและอุตสาหกรรม ทำให้เกิดการขยายตัวของเมืองและการพัฒนาชุมชนที่ไม่สามารถควบคุมได้ (Uncontrolled growth) นับเป็นการพัฒนาสภาพแวดล้อมเมืองที่ไม่ ยั่งยืน และที่สำคัญที่สุดสร้างความเหลื่อมล้ำทางสังคมซึ่งเป็นผลกระทบที่เป็นความเสียหายโดยตรงต่อความมั่นคงของประเทศ

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศที่มุ่งสร้างความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นเมืองชนบทภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม รวมถึงการประกอบอาชีพของทุกชุมชนให้เป็นไปอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรที่ดิน เพื่อความร่มเย็น อยู่ดีมีสุข มีความปรองดอง สร้างความมั่นคงทางสังคมและความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของประเทศยังไม่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ ความขัดแย้งของการใช้ประโยชน์ทรัพยากรยังมีให้เห็นอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะ

ภาคอุตสาหกรรมและชุมชน นอกจากนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าทิศทางการพัฒนาเมืองของประเทศไทยในปัจจุบันต้องคำนึงถึงบทบาทการขยายตัวของอุตสาหกรรมและมีมาตรการที่ก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมชุมชนและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมบริเวณโดยรอบพื้นที่อุตสาหกรรม ทั้งหมดจะดำเนินไปภายใต้หลัก 7R คือ การลดการใช้ (Reduce) การใช้ซ้ำ (Reuse) การนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) การซ่อมแซม (Repair) การปฏิเสธ (Refuse) การคืนกลับหรือการตอบแทน (Return) และการปรับเปลี่ยนความคิด (Rethink) เพื่อสร้างคุณภาพและความยั่งยืนของการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตประชาชน อันหมายถึงการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันเชิงเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการดำรงชีวิตอย่างอยู่เย็นเป็นสุข โดยทั่วหน้า การเกื้อกูลกันระหว่างชุมชนและอุตสาหกรรมเพื่อบรรลุความสำเร็จดังกล่าวร่วมกัน (WIN-WIN) จึงต้องได้รับการกำหนดเป็นนโยบายสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาประเทศด้วยเหตุนี้การปฏิรูปทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกับแนวทางการปฏิรูปการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อยุติความขัดแย้งและสร้างความเกื้อกูลกันในการดำเนินชีวิตและการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนด้วยเครื่องมือ “แนวคิดเมืองนิเวศ” (Eco-town) (สถาปนิกรูปแห่งชาติ, 2558)

แนวคิดเมืองนิเวศ ผู้ที่คิดค้นหรือให้คำนิยามเมืองนิเวศหรือเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-city) เป็นคนแรก เช่น Richard Register นักผังเมืองชาวอเมริกันที่ได้บัญญัติศัพท์ Eco-city ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1979 และได้ให้คำนิยาม Eco-city ไว้ในหนังสือที่ Richard Register ได้เขียนขึ้นเรื่อง Ecocity berkeley: Building cities for a healthy future หนังสือเล่มนี้ให้นิยามเมืองนิเวศว่า “An ecocity is a human settlement that enables its residents to live a good quality of life while using minimal natural resources” ซึ่งหมายถึง การตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ซึ่งเอื้ออำนวยให้ประชากรที่อาศัยในเมืองนั้น ๆ มีคุณภาพชีวิตที่ดี และใช้ทรัพยากรธรรมชาติน้อยที่สุด แน่แน่นอนว่าหาก Garden city ซึ่งคิดค้นโดย Ebenezer Howard เป็นเมืองในอุดมคติของศตวรรษที่ 20 แล้ว Eco-city ก็อาจนับได้ว่าเป็นเมืองแห่งอุดมคติในศตวรรษที่ 21

แนวทางการสร้างเมืองนิเวศ (Eco-city) การสร้างเมืองหรือเปลี่ยนแปลงเมืองที่มีอยู่ในปัจจุบันให้เป็นเมืองนิเวศนั้น สามารถทำได้โดยการผลักดันให้มีการปฏิบัติตามหลัก 7R คือ การลดการใช้ (Reduce) การใช้ซ้ำ (Reuse) การนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycle) การซ่อมแซม (Repair) การปฏิเสธ (Refuse) การคืนกลับหรือการตอบแทน (Return) และการปรับเปลี่ยนความคิด (Rethink) การใช้น้ำและการนำทรัพยากรหรือสิ่งเหลือใช้กลับมาใช้ใหม่ในอัตราส่วนที่มีมากกว่าชุมชนทั่วไปโดยเพิ่มพื้นที่สีเขียวในเมืองให้มีมากกว่า 4 ตารางเมตรต่อคนหรือให้มีพื้นที่สีเขียวมากกว่าร้อยละ 40 ของพื้นที่เมืองทั้งหมด ใช้พลังงานทดแทน เช่น พลังงานจากแสงอาทิตย์

พลังงานลม พลังงานจากชีวมวล พลังงานจากฟอสซิล ฯลฯ และใช้ระบบขนส่งมวลชนซึ่งใช้พลังงานสะอาด การเดินเท้า และการเดินทางด้วยจักรยานเป็นหลักอาคารต่าง ๆ รวมทั้งที่อยู่อาศัย ต้องก่อสร้างตามแนวทางเมืองนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงานและการใช้พลังงาน การมีระบบสาธารณูปการที่จำเป็นสำหรับประชากรเมือง ได้แก่ โรงเรียน ตลาดสวนสาธารณะ ฯลฯ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเดินทางใช้บริการสาธารณูปการในระยะไกลเกินไปเป็นการลดการใช้น้ำมันหรือพลังงานและการพัฒนาเมืองไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับของธรรมชาติ (Carrying capacity of nature) ในพื้นที่นั้น ๆ

ความหมายของแนวคิดลำดับการพัฒนา Green factory สู่อะ Eco town

แนวคิดการพัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว ไปสู่มืองน่าอยู่ เมืองที่ยั่งยืนนั้น ประกอบด้วยองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 9 องค์ประกอบ ได้แก่ ผังเมือง ระบบบำบัดน้ำ ระบบไฟระวัง ติดตามและตรวจสอบมลพิษ ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณูปโภค ความปลอดภัย และอาชีวอนามัยระบบการศึกษา วิจัยและพัฒนาาระบบข้อมูลข่าวสาร ระบบธรรมาภิบาล ระบบเศรษฐกิจสีเขียว (สถาปณัฐรูปแห่งชาติ, 2558)



ภาพที่ 1 การขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมรูปแบบสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

สถาปณัฐรูปแห่งชาติ (2558) ได้ศึกษากระบวนการบริหารจัดการทรัพยากร: การอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนด้วยแนวคิดเมืองนิเวศ จากประเด็นการปฏิรูปผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับทำให้ได้เมืองอุตสาหกรรมในลักษณะของเมืองนิเวศเกิดการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล และยั่งยืน ระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ลดความขัดแย้งระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ทำให้ได้เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทำให้ได้กฎหมายและแนวทางปฏิบัติสำหรับแก้ไข

และป้องกันปัญหาที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรม ทั้งในระดับที่มีปัญหามลพิษในระดับสูง ปานกลาง และที่ยังไม่เกิดปัญหาเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม แนวทางการขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมในรูปแบบเดิมสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เมืองอุตสาหกรรมในรูปแบบเดิมก่อให้เกิดความขัดแย้งในสังคม สร้างความเหลื่อมล้ำ ในการดำรงชีวิตระหว่างชุมชน ภาคอุตสาหกรรม และภาคนอกอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมในอดีต มักสร้างมลพิษทำลายทรัพยากรธรรมชาติและคุกคามความปลอดภัยของชุมชน เนื่องจากแนวคิด ยังให้ความสำคัญเฉพาะด้านเศรษฐกิจแต่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ สามารถก่อให้เกิดการอยู่ ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนประกอบด้วย

1. พังเมือง
2. ระบบบำบัดมลพิษ
3. ระบบโครงสร้างพื้นฐาน
4. ระบบสาธารณสุข
5. ระบบการศึกษา
6. ระบบข้อมูลข่าวสาร

ซึ่งทั้งหมดนี้จำเป็นจะต้องมีองค์กร ควบคุม และแนวทางดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์กรปฏิบัติเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศอาจพัฒนาหน่วยงานเดิมที่เกี่ยวข้องกับเมืองอุตสาหกรรม อยู่แล้ว พัฒนาให้เป็นองค์กรอิสระหรือจัดตั้งองค์กรใหม่ภายใต้กฎหมายที่มีอยู่แล้ว

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรม หมายถึง การผลิตหรือแปรสภาพของวัสดุสิ่งของให้เป็นผลิตภัณฑ์ สำเร็จรูปเพื่อการค้า (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

อุตสาหกรรม หมายถึง การประกอบกิจการที่ต้องอาศัยเงินทุน วัตถุดิบ เครื่องจักร แรงงาน มาผสมผสานกันเพื่อผลิตสินค้าและบริการสำหรับซื้อในตลาด (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

อุตสาหกรรม หมายถึง ประเภทของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ได้ดำเนินการโดย สถานประกอบการที่บุคคลนั้น กำลังทำงานอยู่หรือประเภทของธุรกิจ (ฤทัยรัตน์ เขียวสะอาด, 2552, หน้า 11)

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ หมายถึง การพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของพื้นที่ ให้เจริญเติบโตไปพร้อมกับการดูแลสิ่งแวดล้อมที่ดี ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและ สิ่งแวดล้อม ประการสำคัญ มีการดูแลคุณภาพชีวิตของคนในพื้นที่ให้ดีขึ้น โดยอาศัยความร่วมมือ ของคน

ในพื้นที่ และทุกคนต้องมีความจริงจังในการดำเนินการร่วมกัน โดยสามารถดำเนินการได้ทุกระดับ ตั้งแต่ ระดับปัจเจก เช่น ครอบครัว และ โรงงาน (Green family/ Green factory) ระดับ กลุ่มอุตสาหกรรมหรือชุมชน เช่น นิคมอุตสาหกรรมเขตประกอบการอุตสาหกรรมหรือหมู่บ้าน ตำบล (Eco industrial zone/ Estate/ Eco community) ระดับเมือง (Eco town/ Eco city) หรือ เครือข่ายของเมืองหรือจังหวัด (สมชาย มุ้ยจีน, 2557, หน้า 18)

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

การพัฒนาอุตสาหกรรมนิเวศมีการศึกษา และนำมาใช้ตามลำดับตั้งแต่การถือกำเนิด ของแนวคิดนิเวศวิทยาอุตสาหกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมนิเวศและการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรม เชิงนิเวศ ซึ่งเป็นการนำแนวคิดมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ โดยสรุปแนวคิดการพัฒนา อุตสาหกรรมนิเวศได้ดังนี้ นิเวศวิทยาอุตสาหกรรม (Industrial ecology) นิเวศวิทยาอุตสาหกรรม เป็นแนวคิดที่ก่อให้เกิดการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรม นิเวศในลำดับต่อมาเกิดขึ้น โดยการประยุกต์ เข้ากับการพัฒนาเศรษฐกิจแบบยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมซึ่งเริ่มเป็นที่รู้จักตั้งแต่ปี ค.ศ. 1989 (พ.ศ. 2537) เมื่อ Froschand Gallopoulos ได้เสนอหลักการนี้ในวารสาร Scientific American โดยเป็นแนวความคิดใหม่ในการออกแบบอุตสาหกรรมเสียใหม่ให้แลดูคล้ายระบบนิเวศวิทยา ตามธรรมชาติ สะท้อนออกมาเป็นการเชื่อมโยงกันในระบบอุตสาหกรรมหรืออาจเรียกในชื่อของ “Industrial ecosystem” คือ ระบบที่มีการใช้พลังงานและวัตถุดิบ Graedel (1997) ได้สรุปนิยามของ นิเวศวิทยาอุตสาหกรรม (Industrial ecology) ว่าเป็นแนวคิดใหม่ที่มีการทำปฏิกริยาระหว่าง พฤติกรรมของมนุษย์และการวิเคราะห์ระบบสิ่งแวดล้อมแล้วนำมาประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นการหาแนวทางของการหมุนเวียนส่วนประกอบทั้งหมดในภาคอุตสาหกรรม ตั้งแต่วัตถุดิบ ผลิตผล และการจัดการของเสียซึ่งหลักการสำคัญของการนำไปปฏิบัติ คือ การหมุนเวียนทรัพยากร ตั้งแต่วัตถุดิบขั้นต้น ขั้นกลาง การรีไซเคิลส่วนประกอบเข้าไปในระหว่างกระบวนการผลิตอีกครั้ง และการมีของเสียออกมาจนทำการผลิตสู่มือผู้บริโภคจนกลายเป็นของเสียจากครัวเรือนอีกครั้งหนึ่ง วัสดุต่าง ๆ อย่างสมดุลเหมาะสม (Optimize) ก่อเกิดของเสียน้อยที่สุดและสารที่จากกระบวนการ หนึ่งสามารถถูกใช้เป็นวัตถุดิบของกระบวนการอื่น ๆ ได้ และยังมีแนวคิดที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Industrial symbiosis และ Industrial eco-efficiency โดย “Industrial symbiosis” คือ ความสัมพันธ์ ที่พึ่งพากันและกัน ระหว่างตั้งแต่ 2 โรงงานขึ้นไป โดยมีการแลกเปลี่ยนพลังงานและสสาร ในลักษณะที่ต่างฝ่ายต่างได้รับประโยชน์แต่ละฝ่ายสนับสนุน Welfare ให้กับอีกฝ่ายหนึ่งหรือ “Industrial eco-efficiency” หมายถึง การพัฒนาอุตสาหกรรมในรูปแบบที่เป็นผลดีต่อทั้งธุรกิจ และสิ่งแวดล้อมมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ 1) มุ่งลดการบริโภคทรัพยากร (Reducing the consumption of resources) พยายามลด

การใช้วัตถุดิบตั้งต้นในการผลิตพลังงานน้ำและที่ดิน ส่งเสริม การใช้ซ้ำ (Reuse) และการแปรใช้ใหม่ (Recycle) ของผลิตภัณฑ์ 2) มุ่งลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Reducing the impact on nature) ลดการปล่อยของเสีย ได้แก่ น้ำทิ้งขยะและสารพิษออกสู่สิ่งแวดล้อม และ 3) มุ่งเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์และการบริการ (Increasing product or service value) ทำให้ผู้บริโภคได้รับผลประโยชน์จากผลิตภัณฑ์ สินค้า และการบริการสูงสุด แต่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ (รัตติยา ทองสุข, 2555, หน้า 47)

โดยสรุปแล้ว Industrial ecology เป็นการเสนอการปิดวงจร (Closing the loop) เพื่อลดผลกระทบจากกิจกรรมของกระบวนการผลิตแบบ Linear flow ที่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ (End of pipe) Industrial ecology สามารถนำมาประยุกต์ใช้โดยการใช้โรงงานหนึ่งสามารถรองรับวัตถุดิบซึ่งเป็นสิ่งเหลือใช้ ผลิตภัณฑ์พลอยได้หรือของเสียจากอีกโรงงานหนึ่งเป็นการลดการใช้วัตถุดิบที่ต้นทางดั้งเดิมลงด้วย นอกจากนี้ของอุตสาหกรรมที่เกิดจากกระบวนการผลิตก็สามารถได้รับการบำบัดอย่างถูกวิธีหรือหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ (รัตติยา ทองสุข, 2555, หน้า 47)

ความหมายของชุมชน

ชุมชน หมายถึง เป็นรากฐานดั้งเดิมยังคงมีการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างสามัคคีและเป็นการรวมตัวกันเพื่อประกอบกิจกรรมต่าง เพื่อประโยชน์ของชุมชนส่วนรวม (พระมหาเรศ โฆสภิตติโก, 2557, หน้า 1)

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อาณาเขตเดียวกัน มีการติดต่อสื่อสารหรือร่วมกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีความรู้สึกผูกพัน มีความรู้ถึงการเป็นพวกเดียวกัน และมีลักษณะเฉพาะชุมชน (สาวิณี รอดสิน, 2554, หน้า 17)

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่บริเวณเดียวกัน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน มีฐานและอาชีพที่คล้ายคลึงกันมีลักษณะของการใช้ชีวิตร่วมกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตั้งแต่ระดับครอบครัวไปสู่ระดับเครือญาติจนถึงระดับหมู่บ้านและผู้อยู่อาศัยในชุมชน มีความรู้สึกว่าเป็นคนชุมชนเดียวกัน (ไชยยุทธ อินบัว, 2556, หน้า 17)

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนเป้าหมาย ตามกรอบการรายงาน Triple bottom line ได้กล่าวถึง 3 มิติอย่างสมดุลกัน ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม แต่ข้อค้นพบจากงานวิจัยในบริบทของเขตประกอบการอุตสาหกรรมระดับพื้นที่ของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา พบว่า ธุรกิจที่ยั่งยืนประกอบด้วย 4 มิติ ได้แก่ 1) สิ่งแวดล้อมและสุขภาพ 2) เศรษฐกิจ 3) สังคม ในประเด็นมิติสิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องกล่าวถึงสุขภาพควบคู่กันไปด้วยซึ่งชุมชนมองทั้งสองเรื่องนี้อยู่คู่กันเป็นผลกระทบต่อตัวประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงในมติดการศึกษานั้นได้แยกออกมาจากมิติสังคม

เพื่อให้เห็นมิตินี้เด่นชัดว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญชุมชนต้องการข้อมูล ความรู้ และการเรียนร่วมกันหลายฝ่าย โดยได้กล่าวถึงความรับผิดชอบต่อสังคมในการตอบสนองการแก้ไขปัญหาสิทธิมนุษยชน มิตีสังคม มิตีสังแวดล้อม และมิติการศึกษาเพื่อให้ประชาชนเกิดการยอมรับ เชื่อถือ และไว้วางใจที่มีการบริหารองค์กรแนวพุทธ น้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการองค์กร กลยุทธ์ การสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามที่ CSR เชิงกลยุทธ์ และ CSR เชิงสร้างสรรค์นั้นมีเงื่อนไขของความร่วมมือการเปิดใจการแลกเปลี่ยนกันสอดคล้องกับวิธีการบริหารหุ้นส่วนการพัฒนาวิธีหนึ่ง คือ องค์กรสามารถสร้างความไว้วางใจได้ด้วยการใช้ความรู้ ทรัพยากรและจุดแข็งของแต่ละฝ่ายเสริมซึ่งกันและกันจัดเวลานอกทำกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ร่วมกันลดช่องว่างระหว่างวัฒนธรรม เรียนรู้จากคู่พันธมิตรและกระบวนการสังคมประภคิต (Socialization) จะนำมาซึ่งความเต็มใจและความพร้อมในการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information exchange) ผสมผสานความรู้ต่าง ๆ ให้ความรู้ใหม่การสื่อสารกับชุมชนการสื่อสารกับชุมชนท้องถิ่นเป็นอีกกลยุทธ์หนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะองค์กรจะมีความตั้งใจหรือทำดีเพียงใด แต่ถ้าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรู้สึกไม่ไว้วางใจไม่เปิดใจก็ไม่สามารถจะเข้าตรงกันได้ลักษณะกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนจัดอยู่ในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนรับรู้เป็นพื้นฐานที่ต้องเกิดขึ้นอย่างทั่วถึงในขณะที่มีการตรวจสอบจำเป็นต้องยกระดับการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนให้ไปถึงขั้นสูงสุดนี้ (โพธิ์วัฒน์ เผ่าพงศ์ช่วง, ธีรวุฒิ บุญโยโสภณ และวิเชียร เกตุสิงห์, 2557, หน้า 654)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติหรือความคิดเห็น

ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อสิ่งหนึ่งรวมทั้งแนวทางปฏิบัติที่มีต่ออย่างใดอย่างหนึ่ง ความคิดเห็นความรู้สึกเฉพาะประชาชนที่ตอบคำถามในแบบสอบถาม ความคิดเห็นโดยที่ไม่มีสิ่งใดถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี สามารถพัฒนาทักษะ สติปัญญา วิจารณ์ญาณของมนุษย์ ในการประกอบการตัดสินใจ ทัศนคติเรื่องความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น การพูด เขียน หรือปฏิบัติงาน อาจเป็นความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม (เจดน์ฉัตร พุ่มพันธ์, 2552, หน้า 7)

ทัศนคติในความเข้าใจของคนทั่วไปหมายถึงมุมมองหรือการมองสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมจากรู้สึกของตนเองในช่วงเวลาหนึ่งและอาจเกิดความรู้สึกว่าดีหรือไม่ดีซึ่งทัศนคติของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาหากสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปได้รับข้อมูลข่าวสารหรือข้อเท็จจริง (ชูชัย พิทักษ์เมืองแมน, 2553, หน้า 4)

ทักษะ หมายถึง การรับรู้และความคิดเห็นแสดงออกในลักษณะความคิด การตัดสินใจ และการคาดหวังที่มีต่อเหตุการณ์หรือสภาพต่าง ๆ ตามที่ได้รับรู้ ไม่ว่าจะเหตุการณ์นั้นจะเป็นผลมาจากประสบการณ์โดยตรงหรือทางอ้อม (ชูชัย พิทักษ์เมืองแมน, 2553, หน้า 4)

ทักษะ หมายถึง ทำที่ ความคิดเห็น ความรู้สึก เอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด หลังจากบุคคลได้ประสบการณ์ในสิ่งนั้นซึ่งแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ ทักษะเชิงนิมิตเป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุน การปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ หรือกล่าวได้ว่า มีพฤติกรรมในทางบวก ทักษะเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงข้ามกับทักษะเชิงนิมิต เช่น ไม่พอใจ ไม่เห็นชอบ ไม่ชอบ ไม่รวมมือ ไม่ทำตามหรืออาจกล่าวได้ว่า มีพฤติกรรมในทางลบ ทักษะที่เป็นกลางเป็นการแสดงออกทั้งที่ไม่เป็นทั้งทักษะเชิงนิมิตและทักษะเชิงนิเสธแต่อยู่ในระดับกลาง ไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เช่น ไม่แน่ใจ รู้สึกเฉย ๆ (ชูชัย พิทักษ์เมืองแมน, 2553, หน้า 5)

วิธีการวัดความคิดเห็น มี 4 วิธี คือ

1. วิธีการของเซอร์สโตน เป็นวิธีสร้างมาตรวัดเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบกับตำแหน่งของความคิดเห็นหรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน
2. วิธีการกัตต์แมน เป็นวิธีการวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในทางเดียวกันและสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูงต่ำแบบเปรียบเทียบกันและได้อันดับต่ำสุดสูงสุดได้และแสดงถึงการสะสมของข้อความแสดงความคิดเห็น
3. วิธีจำแนกแบบ S-D เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นโดยอาศัยคู่คำศัพท์ที่มีความหมายตรงข้าม
4. วิธีวัดแบบลิเคิต เป็นวิธีสร้างมาตรฐานวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลายเพราะเป็นวิธีการสร้างมาตรวัดง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติชื่นชอบหรือไม่ชอบโดยจัดอันดับความชื่นชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ การให้คะแนน Positive หรือ Negative (จूरिภรณ์ เจริญเสียง, 2555, หน้า 8)

ข้อมูลพื้นที่ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ที่ตั้ง

องค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตั้งอยู่เลขที่ 27 หมู่ที่ 4 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของอำเภอบ้านโพธิ์ โดยอยู่ห่างจากอำเภอบ้านโพธิ์ ประมาณ 2 กิโลเมตร มีเส้นทางติดต่อกับอำเภอบ้านโพธิ์ โดยถนนทางหลวงชนบท หมายเลข ฉช. 3005 แยกทางหลวง หมายเลข 314 บ้านโพธิ์

องค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล และมีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย วันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540 โดยมี นายสมเจตน์ บุญช่วย กำนันตำบลสนามจันทร์ เป็นประธาน กรรมการบริหาร (โดยตำแหน่ง) คนแรก นายประเสริฐ รวยสำราญ เป็นนายกองค์การบริหาร ส่วนตำบล (พ.ศ. 2544 ถึง พ.ศ. 2548) และนายวัชร เทพศิริ เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล คนปัจจุบัน

อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลประเวศ

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลคลองบ้านโพธิ์

ทิศตะวันออกติดต่อกับตำบลบ้านโพธิ์

ทิศตะวันตกติดต่อกับตำบลลาดขวาง



ภาพที่ 2 แผนที่ของตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีคลองส่งน้ำเล็ก ๆ ทั้งที่เกิดเองตามธรรมชาติ และ ที่ขุดโดยกรมชลประทาน พื้นที่เหมาะแก่เกษตรกรรม เพาะปลูก ทำนา ทำไร่ ส่วนใหญ่ปลูกข้าว ซึ่งจะให้ผลผลิตสูงมาก สามารถปรับปรุงให้ปลูกข้าวออกฤดูได้ถ้ามีน้ำเพียงพอ และสามารถ ปลูกพืชไร่และพืชสวนครัวได้ถ้ามีน้ำจัดเพียงพอ และมีการป้องกันน้ำท่วม แต่ปัจจุบันการทำไร่ ทำนาลดน้อยลง เนื่องจากประชาชนหันมาเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลา เป็นจำนวนมาก (องค์การบริหารส่วน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา, 2558)

ข้อมูลอุตสาหกรรม มีจำนวน 153 โรงงานอุตสาหกรรม ตัวอย่างโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ บริษัท NHK SPNING (บ้านโพธิ์), บริษัท วุฒิไทย จำกัด อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา, บริษัท เมจิกลิ่งคาร์ทเมนท์ (ไทยแลนด์) จำกัด (สำนักงานเกษตรอำเภอบ้านโพธิ์, 2559)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุนีย์ กุลเทียมสิน (2551) ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتاยาง จังหวัดเพชรบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนต่อการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتاยาง จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามคุณลักษณะทั่วไปของประชาชน โดยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง จำนวน 381 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ t-test, F-test และการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นประชาชนทั่วไปมากที่สุดเป็นเพศหญิง จำนวน 239 คน มีอายุระหว่าง 31-50 ปี จำนวน 173 คน มีอาชีพค้าขาย จำนวน 89 คน มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. จำนวน 130 คน ในขณะที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีเพียง 6 คน มีรายได้ต่อเดือน 5,001-10,000 บาท จำนวน 179 คน ในขณะที่มีรายได้ 15,001-20,000 บาท เพียง 16 คน 2) ทัศนคติของประชาชนต่อการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتاยาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากเป็นลำดับแรก คือ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวม เป็นลำดับสุดท้าย 3) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتاยาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน มีเพียงด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวมแตกต่างกัน ประชาชนที่มีอายุต่างกันทัศนคติต่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتاยาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านการประชาสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน โดยด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวมแตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของ เชฟเฟ พบว่า มีความแตกต่างในรายคู่ในด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและด้านการจัดเก็บ ค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวม ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน ทัศนคติต่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวม

ในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวม และรายด้านแตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า มีความแตกต่างกันในรายคู่ ในด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวม ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ทรรศนะต่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านการประชาสัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวม แตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ พบว่า มีความแตกต่างกันในรายคู่ในด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและด้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียรวม ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน ทรรศนะต่อการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย รวมในเขตเทศบาล ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

สุจิตรา วาสนาคำรงค์ (2554) ศึกษาโครงการการจัดทำกรอบการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic environmental framework) ผู้การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco industrial town) กรณีศึกษาพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาประเทศที่ผ่านมานั้นการสร้างความปลอดภัยเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งสำคัญทำให้เกิดการขาดสมดุลในการพัฒนา กรณีปัญหามลพิษเป็นบทเรียนสำคัญของการพัฒนาประเทศที่ขาดความสมดุล ขณะเดียวกันได้สะท้อนถึงจุดอ่อนและข้อจำกัดของการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental impact assessment, EIA) ที่เป็นเครื่องมือป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนา ทำให้ทุกภาคส่วนพยายามหาทางออกร่วมกันด้วยการแก้ไขปัญหานั้นที่ต้นเหตุ นั่นคือ นโยบายและแผนที่เป็นตัวกำหนดการพัฒนาประเทศ เครื่องมือหนึ่งที่จะเป็นทางออกร่วมกันของสังคม คือ การประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic environmental assessment: SEA) ซึ่ง SEA เป็นกรอบแนวคิดและกระบวนการวิเคราะห์ ประเมินศักยภาพ และข้อจำกัดของสิ่งแวดล้อมตั้งแต่การพัฒนานโยบายและแผน โดยบูรณาการมิติด้านสิ่งแวดล้อมกับเศรษฐกิจและสังคม และเปรียบเทียบทางเลือกในการตัดสินใจเพื่อให้การตัดสินใจนั้นมีคุณภาพรอบคอบ โปร่งใส จากทุกภาคส่วนเนื่องจากการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (SEA) เป็นเรื่องใหม่สำหรับสังคมไทย โครงการศึกษานี้จึงมุ่งเน้นการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต่อ SEA และส่งเสริมการมีส่วนร่วมต่อการจัดทำกรอบการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic environmental framework: SEF) เพื่อเป็นฐานในการจัดทำ SEA ในระยะต่อไปโครงการจัดทำกรอบการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ กรณีศึกษาพื้นที่

มาตพุดนี้ใช้ระยะเวลาดำเนินการ 6 เดือน (30 ธันวาคม พ.ศ. 2553 ถึง 30 มิถุนายน พ.ศ. 2554) โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่าง ๆ ในการบ่งชี้ประเด็นสำคัญในแต่ละมิติและการจัดประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งในส่วนกลางกรุงเทพฯ และในพื้นที่จังหวัดระยอง เพื่อร่วมให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อประเด็นสำคัญที่ควรมีการประเมินใน SEA จากนั้นโครงการ ฯ จึงได้มีการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานตามประเด็นที่ได้มีการจัดลำดับความสำคัญในแต่ละมิติ

ผลการศึกษาในส่วนการจัดทำกรอบการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (SEF) มีดังต่อไปนี้ 1) ในขั้นตอนการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน (Baseline scenario) คณะผู้วิจัยเสนอให้ผู้จัดทำ SEA พิจารณารายละเอียดและผลกระทบทั้งในเชิงบวกและลบของการดำเนินงานตามแผนพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก ระยะที่ 1 และระยะที่ 2 (ESB 1, 2) และแผนแม่บทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีระยะที่ 3 (พ.ศ. 2547 ถึง พ.ศ. 2561) ซึ่งเป็นแผนพัฒนาหลักของพื้นที่มาตพุดและบริเวณใกล้เคียง 2) ขอบเขตของการประเมินควรพิจารณาพื้นที่ตามเขตควบคุมมลพิษที่ประกาศโดยคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (30 เมษายน พ.ศ. 2552) มีพื้นที่รวม 417 ตารางกิโลเมตร เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่สะท้อนผลกระทบของการพัฒนาที่ผ่านมาและสอดคล้องกับพื้นที่พัฒนาตามผังเมืองรวม ฯ ฉบับใหม่ที่อยู่ระหว่างการจัดทำ ขอบเขตของพื้นที่ศึกษาจะต้องพิจารณาผลกระทบตามประเด็นที่ประเมินอีกด้วย ในบางประเด็น ผลกระทบของแผน/ นโยบายที่ประเมินอาจกว้างกว่าหรือแคบกว่าพื้นที่ตามเขตควบคุมมลพิษจากการระดมความคิดเห็นของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและการปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิสามารถสรุปประเด็นสำคัญที่ควรประเมิน

กระบวนการ SEA มีดังนี้ 1) มิติเศรษฐกิจ ประเด็นสำคัญ คือ การศึกษาผลกระทบต่อเศรษฐกิจและมูลค่าอุตสาหกรรมต่อเนื้อที่มีต่อประเทศและจังหวัดระยอง การกระจายรายได้สู่ประชาชนในพื้นที่ และข้อจำกัดและขีดความสามารถของระบบคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ (ทางบก ทางท่อ ทางราง ทางน้ำ ทางอากาศ) ที่มีอยู่ในปัจจุบันและอนาคต โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพ ความปลอดภัย ความประหยัด และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม 2) มิติสิ่งแวดล้อมเรื่องความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นต่อคนในพื้นที่และระบบบริการสาธารณสุข และบริการทางการแพทย์ในพื้นที่ 3) ประเด็นการบริหารจัดการเป็นประเด็นที่เชื่อมโยงกับทั้ง 3 มิติ และเป็นประเด็นที่บ่งชี้ขนาดของผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ประเด็นการบริหารจัดการที่สำคัญ ได้แก่ การพิจารณาแนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco industrial town) ที่เหมาะสมกับพื้นที่ การวางผังเมืองที่สอดคล้องกับนโยบายอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ การเสนอให้พื้นที่มาตพุดมีการปกครองรูปแบบพิเศษ นโยบายการจัดการทรัพยากรที่เป็นธรรม เช่น การจัดสรรน้ำ

เพื่อภาคส่วนต่าง ๆ อย่างเป็นธรรม การบริหารจัดการระบบภาษี การแก้ปัญหาประชากรแฝง เป็นต้น

ในส่วนของกรรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่มาบตาพุดและบริเวณใกล้เคียง พบว่า มีข้อมูลและโครงการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องในพื้นที่มาบตาพุดจำนวนมากแต่ขาดการจัดเก็บหรือรวบรวมให้เป็นระบบ ระดับของข้อมูลที่เผยแพร่ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลพื้นฐาน บางข้อมูลไม่มีการจัดเก็บหรือแสดงข้อมูลที่ต่อเนื่องเป็นรายปีทำให้ยากต่อการวิเคราะห์แนวโน้ม ข้อมูลส่วนใหญ่ยังเป็นข้อมูลระดับจังหวัด ทำให้การวิเคราะห์ผลกระทบระดับพื้นที่ (มาบตาพุดและบริเวณใกล้เคียง) ทำได้ยาก รายงานศึกษาวิจัยบางส่วนยังมิได้มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Peer reviewed journal) จึงเป็นข้อจำกัดในการนำผลการศึกษามาอ้างอิง คณะผู้วิจัยเสนอให้มีการเตรียมความพร้อมด้านการเก็บรวบรวมและจัดทำข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นสำคัญ เพื่อให้การศึกษา SEA ของพื้นที่มาบตาพุดและบริเวณใกล้เคียงในระยะต่อไปมีความครบถ้วน สมบูรณ์

รัตติยา ทองสุข (2555) ทำการศึกษาเรื่องนโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพใช้กรณีศึกษาการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมในพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง โดยศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informant) จากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และภาคนักวิชาการ โดยใช้วิธีการเลือกแบบจำเพาะเจาะจง (Purposive sampling) วัตถุประสงค์ของการวิจัยเรื่องนโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยองมี 3 ประการ คือ เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิด และนโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศเพื่อศึกษาสภาพปัญหาจากการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศแบ่งได้เป็น 5 มิติ ประกอบด้วย 1) มิติกายภาพ 2) มิติเศรษฐกิจ 3) มิติสิ่งแวดล้อม 4) มิติสังคม 5) มิติการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรม ชุมชน และสิ่งแวดล้อมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน ควรให้ความสำคัญกับมิติสิ่งแวดล้อมเป็นลำดับแรก และให้ความสำคัญกับมิติการบริหารจัดการเป็นลำดับที่สอง แล้วจึงตามด้วยการพัฒนา มิติสังคมประเด็นสำคัญ คือ การศึกษาศักยภาพและข้อจำกัดของทรัพยากรต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การใช้ประโยชน์ที่ดินและคุณภาพสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สถานภาพการปนเปื้อนมลพิษ และการยอมรับของชุมชน การใช้สารเคมีทางการเกษตรในพื้นที่ วัดความสามารถของพื้นที่มาบตาพุดในการรองรับมลพิษทางน้ำอากาศและดิน และความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุสารเคมี

และปัญหาเรื่องกลิ่นในพื้นที่มาบตาพุดและใกล้เคียง ลำดับที่สาม มิติสังคม ประเด็นสำคัญ คือ ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อการจัดการศึกษาในพื้นที่ ผลกระทบจากการพัฒนา อุตสาหกรรมต่อวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่ ปัญหาสังคมจากแรงงานย้ายถิ่น เช่น ความปลอดภัย ปัญหาเด็กและเยาวชน เป็นต้น ความสัมพันธ์ระหว่างสารพิษกับอัตราการเจ็บป่วย และการเสียชีวิตของประชาชนในพื้นที่ทั้งแบบเฉียบพลันและแบบมีติเศษธุรกิจและมิติกายภาพ ตามลำดับ

วารรัตน์ ทองเต็มถุง (2556) ศึกษาการรับรู้ความต้องการขององค์กรชุมชนต่อการพัฒนา ลุ่มเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ กรณีศึกษา นิคมอุตสาหกรรมสมุทรสาคร การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ขององค์กรชุมชนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเชิงนิเวศโดยการศึกษา ความรู้ความเข้าใจเรื่องของการให้ความหมายและตัวชี้วัดอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ขั้นตอนการพัฒนา ลุ่มความเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเมืองอุตสาหกรรม เชิงนิเวศ รวมถึงศึกษาความต้องการขององค์กรชุมชนต่อการพัฒนาเมืองกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็น ชาวบ้านโดยรอบนิคมอุตสาหกรรมสมุทรสาคร จำนวน 6 ชุมชน ได้แก่ ชุมชนบ้านยกกระบัตร ชุมชนบ้านคลองปีกนก ชุมชนบ้านท่าทราย ชุมชนบ้านบางไผ่เดีย ชุมชนสวนส้ม และชุมชน บ้านศิริมงคล และตัวแทนองค์การบริหารส่วนตำบลท่าทราย องค์การบริหารส่วนตำบลกระเจ้า และองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ จังหวัดสมุทรสาคร ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการศึกษา จะนำมาตรวจสอบความถูกต้องแบบสามเส้าด้านวิธีการ วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบ พรรณนาความ

ผลการศึกษารับรู้ขององค์กรชุมชนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พบว่า ชาวบ้าน ในชุมชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเชิงนิเวศโดยสามารถให้ความหมายของ อุตสาหกรรมเชิงนิเวศว่าเป็นการดำเนินการผลิตที่ให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมโดยประกอบไป ด้วยตัวชี้วัด 4 มิติ คือ มิติกายภาพ มิติสิ่งแวดล้อม มิติสังคม และมิติการบริหารจัดการ ชาวบ้าน ในชุมชนมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเชิงนิเวศผ่าน 4 ช่องทาง คือ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสื่อกิจกรรม โดยขั้นตอนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ขั้นตอนประชาสัมพันธ์ การรับฟังความคิดเห็น ขั้นตอนการระดม ความคิดเห็น ขั้นตอน การทบทวนและการรายงานผล ส่วนผลการศึกษาความต้องการองค์กรของ ชุมชนต่อการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พบว่า ชาวบ้านในชุมชนต้องการให้มีการพัฒนา ใน 4 มิติควบคู่กับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นเพื่อลดปัญหาการว่างงานและ ความยากจน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา

จะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประกอบการวางแผนกำหนดนโยบาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการพัฒนาสู่ความเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

สมชาย มุ้ยจีน (2557) ทำการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงในมิติด้านต่าง ๆ จากการพัฒนา อุตสาหกรรมในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด ใน 5 มิติ ตามมิติของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ซึ่งประกอบด้วย มิติด้านกายภาพ มิติด้านสิ่งแวดล้อม มิติด้านสังคม มิติด้านเศรษฐกิจ และมิติ ด้านการบริหารจัดการ และเพื่อสร้างแนวทางในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่ เทศบาลเมืองมาบตาพุด การศึกษาดำเนินการ โดยการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง จากแหล่งต่าง ๆ และใช้การสัมภาษณ์แบบซึ่งหน้า (Face to face interview) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาคประชาชน ภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชนและหน่วยงานวิชาการ โดยให้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษากับทำการวิเคราะห์ โดยใช้การตรวจสอบสามเส้าและวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกด้วย SWOT analysis เพื่อหาแนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด

ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองมาบตาพุด เป็นไปได้ช้ากว่า การเติบโตของเมืองที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว จากความเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและประชากร เนื่องจากการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ ประกอบกับความซับซ้อนของการบริหารจัดการพื้นที่ ที่มีทั้งแนวระนาบและแนวโค้ง ส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมตามมา ซึ่งแนวความคิดการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่ จะเป็นการวางแนวทางการป้องกันและ ลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการสร้างเชื่อมโยงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจและ การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในพื้นที่อย่างแท้จริง โดยมีเป้าหมายสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรม เชิงนิเวศและนำไปสู่แนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ได้ประเด็น กลยุทธ์ในการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุดและได้แนวทาง การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

โพธิวัฒน์ เผ่าพงศ์ช่วง และคณะ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการจัดการ ความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อความยั่งยืนของเขตประกอบการ อุตสาหกรรม ความรับผิดชอบต่อสังคมของกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา โดย Wayne Visser เศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมส่งผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมต่อชุมชนภาคประชาสังคม และภาคประชาชน จึงได้ผลักดันให้เกิดมาตรการทางกฎหมายบังคับ ตามรัฐธรรมนูญ ฉบับปี พ.ศ. 2550 มาตรา 67 ระบุให้โครงการกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนอย่างรุนแรง ทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติและสุขภาพให้ทำประชาพิจารณ์และจัดทำ

รายงาน การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental impact assessment: EIA) หรือรายงาน การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (Environmental health impact assessment: EHIA) ก่อนเป็นการเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกับภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นกว่าเดิมแต่อย่างไรก็ตามระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนนั้นยังไม่เข้มข้นควบคู่ไปกับการประกอบการภาคอุตสาหกรรมได้โดยตลอด ซึ่งการมีส่วนร่วมที่แท้จริงนั้นต้องเริ่มตั้งแต่การมีส่วนร่วมรับรู้ร่วมปรึกษาหารือร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตามตรวจสอบโดยให้อำนาจกับประชาชนเข้ามาเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาอย่างเต็มที่ ซึ่งการมีส่วนร่วมของชุมชนนั้นเป็นรากฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนปัจจุบันแม้จะยังไม่มียุทธศาสตร์หรือกฎหมายใดที่สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีต่อภาคอุตสาหกรรมอย่างเต็มรูปแบบควบคู่ไปกับการประกอบการอุตสาหกรรม ตลอดจนกระบวนการธุรกิจแต่ก็มีมาตรฐานสากลและมาตรฐานของประเทศที่ได้กระตุ้นส่งเสริม สนับสนุนการดำเนินการ ดังกล่าวนี้อย่างจริงจังมากขึ้น ประเทศไทยได้ใช้มาตรฐานองค์ระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม

วิชาษา ภูจินดา (2558) ทำการศึกษานี้เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน ตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม ประเมินผลตอบแทนทางสังคมจากการลงทุนและผลกระทบสิ่งแวดล้อมโดยพิจารณาจากปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าที่ลดลงและเสนอแนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากชุมชน 4 พื้นที่ใน 4 ภาคของประเทศไทย ได้แก่ ชุมชนบ้านนาเวียง จังหวัดลำปาง ชุมชนคลองมหาสวัสดิ์ จังหวัดนครปฐม ชุมชนเสม็ด จังหวัดสุราษฎร์ธานี และชุมชนโคกไม้้งาม จังหวัดขอนแก่น เพื่อศึกษาการดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ และการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนโดยการสัมภาษณ์ผู้นำกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ และผู้นำชุมชน และทำการสังเกตการณ์การดำเนินการทำการวิเคราะห์การดำเนินการ และการจัดการสิ่งแวดล้อมของชุมชน โดยใช้การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม ประเมินผลตอบแทนทางสังคมจากการลงทุนและปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าของการดำเนินการและการจัดการสิ่งแวดล้อมของชุมชนก่อนและหลังการประยุกต์หลักการนิเวศวิทยา สังเคราะห์แนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม เพื่อจัดทำคู่มือการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุด คือ ทัศนคติและมุมมองการพัฒนาของผู้นำชุมชน รองลงมา คือ ความตระหนัก และความร่วมมือของประชาชนในชุมชน สำหรับปัจจัยภายนอก คือ การสนับสนุนและความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผลการประเมินผลตอบแทน

ทางสังคมจากการลงทุนทั้ง 4 พื้นที่ มีค่าตั้งแต่ 1-25 ขึ้นอยู่กับกิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินงานของแต่ละชุมชน ปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของแต่ละพื้นที่ลดลงจากการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม มีค่าตั้งแต่ 100-2,200 ตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ซึ่งจะขึ้นกับปัจจัยต่าง ๆ ที่ใช้ในกิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินงานของแต่ละชุมชน สำหรับแนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม ได้แก่ การวิเคราะห์ทรัพยากรในชุมชน การพัฒนาศักยภาพบุคลากรภายในชุมชนให้เหมาะสม การส่งเสริมการเชื่อมโยงเครือข่ายการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชน การพัฒนาขั้นตอนการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนตามหลักการนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม

สถาปนาปฏิรูปแห่งชาติ (2558) ได้ศึกษากระบวนการบริหารจัดการทรัพยากร: การอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนด้วยแนวคิดเมืองนิเวศ ผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับจากประเด็นการปฏิรูป ผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับทำให้ได้เมืองอุตสาหกรรมในลักษณะของเมืองนิเวศเกิดการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลและยั่งยืน ระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนลดความขัดแย้งระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ทำให้ได้เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทำให้ได้กฎหมายและแนวทางปฏิบัติสำหรับแก้ไขและป้องกัน ปัญหาที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรม ทั้งในระดับที่มีปัญหามลพิษในระดับสูง ปานกลาง และที่ยังไม่เกิดปัญหาเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม แนวทางการขับเคลื่อนเมืองอุตสาหกรรมในรูปแบบเดิมสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เมืองอุตสาหกรรมในรูปแบบเดิมก่อให้เกิด ความขัดแย้งในสังคม สร้างความเหลื่อมล้ำในการดำรงชีวิตระหว่างชุมชน ภาคอุตสาหกรรม และภาคนอกอุตสาหกรรม ในอดีตมักสร้างมลพิษทำลายทรัพยากรธรรมชาติและคุกคามความปลอดภัยของชุมชน เนื่องจากแนวคิดยังให้ความสำคัญเฉพาะด้านเศรษฐกิจแต่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ สามารถก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชน เครื่องจักรขับเคลื่อนประกอบด้วย ผังเมือง ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณสุข ระบบการศึกษา ระบบข้อมูลข่าวสาร

1. ผังเมือง คือ ที่ตั้งของอุตสาหกรรมเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและการพัฒนาของเมือง การใช้ประโยชน์พื้นที่มีประสิทธิภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

2. ระบบบำบัดน้ำเสีย คือ น้ำเสียจากกิจกรรมต่าง ๆ ภายในพื้นที่โครงการจะระบายลงสู่ถังบำบัดน้ำเสียแบบเติมอากาศซึ่งจะติดตั้งประจำอาคาร สำหรับน้ำเสียจากโรงอาหารจะติดตั้งบ่อดักตะกอนไขมันก่อนระบายลงถังบำบัดน้ำเสีย น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วจะระบายลงท่อระบายน้ำสาธารณะ

3. ระบบโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์สะอาด (Green logistics) โดยพัฒนาระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพและปริมาณการใช้พลังงาน พัฒนาระบบขนส่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green transportation) ส่งเสริมการใช้ยานพาหนะที่ใช้พลังงานที่สะอาดขึ้น (Lower carbon fueled) หรือใช้พลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ (Renewable source of energy)

4. ระบบสาธารณสุข คือ อุตสาหกรรมมีความปลอดภัยไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และลดอุบัติเหตุร้ายแรงเป็นศูนย์

5. ระบบการศึกษา คือ การเรียนรู้การก่อสร้างตามแนวทางเมืองนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การออกแบบโดยคำนึงถึงการประหยัดพลังงานและการใช้พลังงาน

6. ระบบข้อมูลข่าวสาร คือ พัฒนาการให้บริการของรัฐในลักษณะที่เป็น One stop one start service ที่ได้มาตรฐานสากล โดยมีกลไกกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพและมีการทำงานเชิงบูรณาการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่ดูแลด้านฐานข้อมูลต่าง ๆ และผู้ใช้บริการปัจจุบันมีโครงการพัฒนาระบบ National single window ของประเทศ ซึ่งเป็นโครงการเร่งด่วนภายใต้การกำกับของคณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ ซึ่งเครื่องจักรขับเคลื่อน ทั้งหมดนี้จำเป็นต้องมีองค์กรควบคุม และแนวทางดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรปฏิบัติเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศอาจพัฒนาหน่วยงานเดิมที่เกี่ยวข้องกับเมืองอุตสาหกรรมอยู่แล้ว พัฒนาให้เป็นองค์กรอิสระหรือจัดตั้งองค์กรใหม่ภายใต้กฎหมายที่มีอยู่แล้ว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) มีวิธีการศึกษาตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ
6. เสนอผลการแปลผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ 6 หมู่บ้าน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยเก็บข้อมูลจากตัวแทนประชาชน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การคำนวณของยามานะ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

จากสูตรสามารถแทนค่าได้ดังนี้

$$N = 2,217$$

$$e = .05 \text{ (คลาดเคลื่อนได้ 5% หรือ .05)}$$

$$n = \frac{2,217}{1+2,217(0.05)^2}$$

$$n = 339$$

ถ้า n จะเป็นประชากร ขนาดของตัวอย่างที่ได้เท่ากับ 339 ตัวอย่าง และเพื่อทดแทนแบบสอบถามไม่สมบูรณ์หรืออาจได้รับกลับคืนมาไม่ครบ จึงได้ทำการสำรองแบบสอบถามเพิ่มอีก 61 ชุด รวมเป็น 400 คน

วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่าง

ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างโดยมีขั้นตอน ดังนี้
ขั้นตอนที่ 1 โดยเป็นการกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างตามขนาดประชากรโดยใช้วิธีการดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละหมู่บ้าน} = \frac{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในแต่ละหมู่บ้าน}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ตารางที่ 1 ประชากรและสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคำบถสนามจันทร์

ลำดับที่	หมู่บ้าน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1	บ้านปากคลองท่าถั่ว	439	80
2	บ้านหนองน้ำกิน	967	174
3	บ้านคลองตาเยี่ยม	227	42
4	บ้านคลองบางกนก	105	18
5	บ้านคลองสวนน้อย	134	24
6	บ้านหัวสวน	345	62
	รวม	2,217	400

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience sampling) โดยการแจกแบบสอบถามให้กับประชาชนในตำบลสนามจันทร์ ที่อยู่บ้านและสามารถตอบคำถามได้ กลุ่มตัวอย่างตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับ การศึกษา รายได้ต่อเดือน อาชีพ ลักษณะที่อยู่อาศัย ระยะห่างจากโรงงานอุตสาหกรรม ผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรม รวม 8 ข้อ

ตอนที่ 2 แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนเป็นมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ

โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นเป็นคำถามปลายเปิด จำนวน 1 ข้อ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

- ศึกษาจากตำรา เอกสาร บทความ ทฤษฎีหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตของการวิจัย สร้างเครื่องมือวิจัยให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์
- สร้างแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ Descriptive statistics และหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
- แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหาและความชัดเจนทางภาษา
- ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่า IOC (Index of item objective congruence) ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.67-1.00 ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ โดยมีผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามดังต่อไปนี้
 - ดร.เทียนแก้ว เลี่ยมสุวรรณ ตำแหน่งอาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

4.2. อาจารย์กาญจนา บุญยัง ตำแหน่งอาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

4.3 นายบุญโชติ แก้วแสนสุข ตำแหน่งสำนักงานศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 2 จังหวัดฉะเชิงเทรา

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขครั้งสุดท้ายไปทดลองใช้ (Try-out) กับประชาชน ตำบลบางกรูด อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 61 คน มาคำนวณหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่นหรือความเชื่อถือได้ของเครื่องมือเท่ากับ 0.82 ด้วยวิธีของครอนบาค (Cronbach's alpha) ได้เท่ากับ 0.82 แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือแนะนำตัวเพื่อขอความอนุเคราะห์จากองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ในการรวบรวมข้อมูลปัญหาในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากคนบด ขึ้นเรื่องต่อองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการเก็บข้อมูล ประชาชนในพื้นที่
3. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้ตัวแทนของแต่ละหมู่บ้านใน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ในเดือนมีนาคม ถึง เดือนเมษายน พ.ศ. 2559 จำนวน 400 ชุด
4. นำแบบสอบถามกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์และแบบสอบถามและข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้แบ่งการวิเคราะห์เป็น 3 ตอน คือ

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษารายได้ต่อเดือน อาชีพ ลักษณะที่อยู่อาศัย ระยะจาก โรงงานอุตสาหกรรม ผลกระทบจาก โรงงานอุตสาหกรรม ระยะเวลาการอยู่ในตำบลสนามจันทร์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลในระดับแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่าง อุตสาหกรรมในทัศนะของกลุ่มตัวอย่างใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

เกณฑ์การแปลผล

ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดเกณฑ์การแปลผลแบ่งเป็น 5 ระดับ โดยหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$\begin{aligned} \text{ช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ย

ความหมาย

4.21-5.00	แปลว่า อุตสาหกรรมและชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสม
3.41-4.20	แปลว่า อุตสาหกรรมและชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างค่อนข้างเหมาะสม
2.61-3.40	แปลว่า อุตสาหกรรมและชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมปานกลาง
1.81-2.60	แปลว่า อุตสาหกรรมและชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมน้อย
1.00-1.80	แปลว่า อุตสาหกรรมและชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างไม่เหมาะสม

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน ในที่สนะของประชาชนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมในที่สนะของกลุ่มตัวอย่าง ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ซึ่งรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามกับประชาชน 400 คน จากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์และแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในที่สนะของ

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดในแบบสอบถามความคิดเห็น

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	193	48.25
หญิง	207	51.75
อายุ		
ไม่เกิน 20 ปี	3	0.75
21-30 ปี	92	23.00
31-40 ปี	109	28.00
41-50 ปี	106	26.00
51-60 ปี	65	16.00
61 ปีขึ้นไป	25	6.25

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	43	10.75
มัธยมศึกษาตอนต้น	53	13.25
มัธยมศึกษาตอนปลาย	33	8.25
ปวช./ ปวส.	117	29.25
ปริญญาตรี	137	34.25
ปริญญาโทขึ้นไป	17	4.25
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ไม่เกิน 5,000 บาท	17	4.00
5,001-10,000 บาท	147	37.00
10,001-15,000 บาท	84	21.00
15,001-20,000 บาท	70	18.00
20,001 บาทขึ้นไป	82	20.00
อาชีพ		
ข้าราชการ	31	7.75
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	20	5.00
พนักงานบริษัท	87	21.75
ธุรกิจส่วนตัว	49	12.75
ค้าขาย	40	10.00
รับจ้าง/ ลูกจ้าง	67	16.75
นักศึกษา/ นิสิต	10	2.00
เกษตรกรรวม/ ปศุสัตว์/ ประมง	79	19.75
เกษียณ/ ว่างาน	17	4.25
ที่อยู่อาศัย		
ห้องเช่า/ ห้องแถว	56	14.00
บ้านของตนเอง	336	84.00
อื่น ๆ	8	2.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ระยะทางระหว่างบ้านกับอุตสาหกรรม		
ไม่เกิน 5 กิโลเมตร	152	38.00
6-10 กิโลเมตร	154	38.50
11-15 กิโลเมตร	40	10.00
มากกว่า 15 กิโลเมตร	52	13.50
ชุมชนที่อาศัยได้รับผลกระทบ		
จากโรงงานอุตสาหกรรม		
ไม่ได้รับ	278	69.50
ได้รับ	122	30.50
น้ำเสีย น้ำกลิ่นเน่าเหม็น	28	7.00
อากาศเป็นพิษ กลิ่นเหม็น	63	15.50
ฝุ่นละออง		
เสียงเครื่องจักร เสียงรถขนส่ง	29	7.25
อื่น ๆ	2	0.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของประชาชนพบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากที่สุด คือ ร้อยละ 51.75 เพศชายร้อยละ 48.25 มีอายุ 31-40 ปีมากที่สุด ร้อยละ 28.00 รองลงมา คือ มีอายุ 41-50 ปี และอายุ 21-30 ปี ร้อยละ 26.00, 23.00 ตามลำดับ ประชาชนส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 34.25 รองลงมา คือ ระดับ ปวช./ ปวส. และมีมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 29.25, 13.25 ตามลำดับ มีรายได้ต่อเดือนมากที่สุด 5,000-10,000บาท ร้อยละ 37.00 รองลงมา คือ 10,001-15,000 บาท และ 20,000 ขึ้นไป ร้อยละ 21.00, 20.00 ตามลำดับ อาชีพ พนักงานบริษัทมากที่สุด ร้อยละ 21.75 รองลงมา คือ เกษตรกรรม/ ปศุสัตว์/ ประมง และรับจ้าง/ ลูกจ้าง ร้อยละ 19.75, 16.75 ตามลำดับ ลักษณะที่อาศัยส่วนใหญ่เป็นบ้านของตัวเอง ร้อยละ 84.00 รองลงมา คือ ห้องเช่า/ ห้องแถว และอื่น ๆ ร้อยละ 14.00, 2.00 ตามลำดับ ระยะทางระหว่างบ้านกับอุตสาหกรรมมากที่สุด คือ 6-10 กิโลเมตร ร้อยละ

38.50 รองลงมา คือ ไม่เกิน 5 กิโลเมตร, มากกว่า 15 กิโลเมตร และ 11-15 กิโลเมตร ร้อยละ 38.00, 13.50 และ 10.00 ตามลำดับ

ชุมชนที่พักอาศัยไม่ได้รับผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุด ร้อยละ 69.50 รองลงมา คือ ได้รับผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรมร้อยละ 30.50 แบ่งเป็นรายละเอียดจากการได้รับผลกระทบจากอากาศเป็นพิษ กลิ่นเหม็น ฝุ่นละอองมากที่สุด ร้อยละ 15.50 รองลงมา คือ เสียงเครื่องจักร เสียงรถขนส่ง น้ำเสียน้ำกลืนเน่าเหม็น และอื่น ๆ ร้อยละ 7.25, 7.00 และ 0.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะ

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนะด้านผังเมือง (n = 400)

ทัศนะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อันดับ
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง				
1. การอยู่ ร่วมกันระหว่าง ชุมชน ที่ท่านอาศัยอยู่ และ อุตสาหกรรม มี สภาพแวดล้อม สะอาด ถูกสุขอนามัย	110 (27.00)	140 (35.00)	87 (22.00)	43 (11.00)	20 (5.00)	3.69	1.13	ค่อนข้าง เหมาะสม	1

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ทัศนคติของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง				
2. การอยู่ ร่วมกันระหว่าง ชุมชนที่ท่าน อาศัยอยู่และ อุตสาหกรรม มี สภาพแวดล้อม ที่เป็นระเบียบ เรียบร้อย	100 (25.00)	154 (38.50)	80 (20.00)	44 (11.00)	22 (11.50)	3.67	1.13	ค่อนข้าง เหมาะสม	3
3. ชุมชน ที่ท่านอยู่อาศัย และ อุตสาหกรรมได้ ร่วมกัน การวางผัง/ มีการจัด ระเบียบของการ ก่อสร้าง ได้อย่าง ถูกกฎหมาย	99 (24.75)	149 (37.25)	89 (22.25)	37 (9.25)	26 (6.50)	3.65	1.14	ค่อนข้าง เหมาะสม	4

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อันดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
4. ชุมชน ที่ท่านอยู่ อาศัยและ อุตสาหกรรม ได้ร่วมกัน มีการแบ่ง พื้นที่สีเขียว หรือพื้นที่ สาธารณะ สำหรับ พักผ่อน ให้กับชุมชน ร่วมกัน	103 (25.75)	156 (39.00)	73 (18.25)	44 (11.00)	25 (6.00)	3.68	1.15	ค่อนข้าง ต่ำ	2
5. ชุมชน ที่ท่านอยู่ อาศัยและ อุตสาหกรรม มีความ ร่วมมือ รับผิดชอบ ในการตรวจดู	98 (24.50)	156 (39.00)	78 (19.50)	40 (10.00)	25 (6.00)	3.64	1.16	ค่อนข้าง ต่ำ	6

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ทักษะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
ความ เหมาะสม ของ การก่อสร้าง ในพื้นที่									
6. ชุมชน ที่ท่าอากาศยาน และ อุตสาหกรรม มีความร่วมมือ รับผิดชอบ ใน การตรวจสอบ ผลกระทบ ต่อชุมชน	98 (24.50)	158 (40.00)	7 (18.50)	43 (10.00)	27 (7.00)	3.64	1.16	ค่อนข้าง ต่ำ เหมาะสม	5
7. ชุมชน ที่ท่าอากาศยาน และ อุตสาหกรรม มีการ ตรวจสอบ การออกแบบ พื้นที่ ที่ก่อสร้าง อุตสาหกรรม บริเวณที่พัก	103 (25.25)	150 (37.50)	78 (19.50)	40 (10.00)	31 (7.75)	3.63	1.19	ค่อนข้าง ต่ำ เหมาะสม	7

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ทัศนคติของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
อาศัย เพื่อไม่ให้ มีผลกระทบ ต่อคุณภาพ ชีวิตของคน ในชุมชน						3.65	1.15	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม สม	

จากตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทัศนคติของประชาชน เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในด้านผังเมือง พบว่า ประชาชน มีทัศนคติด้านผังเมืองในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.65 (SD = 1.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของด้านผังเมืองพบว่า การอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชนที่อาศัยอยู่ และอุตสาหกรรม มีสภาพแวดล้อม สะอาดถูกสุขอนามัย เป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้าง เหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.69 (SD = 1.13) รองลงมา คือ ชุมชนที่อยู่อาศัยและอุตสาหกรรมได้ร่วมกัน มีการแบ่งพื้นที่สีเขียวหรือพื้นที่สาธารณะสำหรับพักผ่อนให้กับชุมชนร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย 3.68 (SD = 1.15) และลำดับ สุดท้ายคือชุมชนที่อยู่อาศัยและอุตสาหกรรม มีการตรวจสอบการออกแบบ พื้นที่ที่ก่อสร้างอุตสาหกรรม บริเวณที่พักอาศัย เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคน ในชุมชนมีค่าเฉลี่ย 3.63 (SD = 1.19)

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติด้านระบบบำบัดน้ำเสีย
(n = 400)

ทัศนคติของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
1. ทัศนคติของ และชุมชน มีความ รับผิดชอบ ในการบำบัดน้ำ ก่อนปล่อยทิ้งลง แม่น้ำ คูคลอง หรือสิ่งแวดล้อม	105 (26.00)	138 (34.00)	83 (21.00)	51 (13.00)	23 (6.00)	3.63	1.17	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม สม	2
2. ทัศนคติของ และชุมชน มีการร่วมกัน จัดตั้ง คณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบ ในการเฝ้าระวัง คุณภาพน้ำ	104 (26.00)	142 (35.00)	84 (21.00)	40 (10.00)	30 (8.00)	3.63	1.19	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม สม	1
3. ทัศนคติของ และชุมชน มีการจัดการ คณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบ ร่วมกัน	107 (27.00)	139 (35.00)	81 (20.00)	43 (11.00)	30 (7.00)	3.62	1.20	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม สม	3

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ทัศนคติของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
ในการอนุรักษ์ น้ำ การบำบัดน้ำ ให้มีคุณภาพดี เสมอ	ภาพรวม					3.62	1.18		

จากตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทัศนคติของประชาชน เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในด้านระบบบำบัดน้ำเสีย พบว่า ประชาชนมีทัศนคติด้านระบบบำบัดน้ำเสียในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.62 (SD = 1.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของด้านระบบบำบัดน้ำเสีย พบว่า อุตสาหกรรมและชุมชน มีการร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบในการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับ ค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.63 (SD = 1.19) รองลงมา คือ อุตสาหกรรมและชุมชน มีความรับผิดชอบในการบำบัดน้ำก่อนปล่อยทิ้งลงแม่น้ำ คูคลองหรือสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ย 3.63 (SD = 1.17) และลำดับสุดท้าย คือ อุตสาหกรรมและชุมชนมีการจัดการคณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบ ร่วมกันในการอนุรักษ์น้ำ การบำบัดน้ำให้มีคุณภาพดีเสมอมีค่าเฉลี่ย 3.62 (SD = 1.20)

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติด้านโครงสร้างพื้นฐาน
(n = 400)

ทัศนคติของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย				
1. ระบบ โครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนน แม่น้ำ ฯ ของอุตสาหกรรม และชุมชนเอื้อ ประโยชน์ และสามารถ ใช้ประโยชน์ ร่วมกันได้	105 (26.25)	157 (39.25)	79 (19.75)	34 (8.50)	25 (6.25)	3.71	1.13	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	1
2. ระบบ การขนส่งของ อุตสาหกรรม ไม่มีผลกระทบ ต่อชุมชน เช่น เสียงดัง การจอด รถกีดขวาง ทางเดิน การบรรทุกเกิน ทำให้ถนนทรุด	91 (22.75)	138 (34.50)	85 (21.25)	53 (13.25)	33 (8.25)	3.50	1.21	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	3
3. ระบบ การป้องกันน้ำ ท่วมของ อุตสาหกรรม	85 (21.25)	137 (34.25)	103 (25.75)	45 (11.25)	30 (7.50)	3.51	1.16	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	2

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ทัศนะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
ไม่มีผลกระทบ									
ต่อชุมชน									
4. ระบบ การป้องกัน น้ำท่วมของ อุตสาหกรรม ช่วยป้องกันน้ำ ท่วมให้แก่ชุมชน ด้วย	78 (19.50)	136 (34.00)	108 (27.00)	55 (13.75)	23 (5.75)	3.48	1.12	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	4
ภาพรวม						3.55	1.15	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	

จากตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทัศนะของประชาชน เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่า ประชาชนมีทัศนะด้าน โครงสร้างพื้นฐานในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.55 (SD = 1.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของด้าน โครงสร้างพื้นฐาน พบว่า ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนน แม่น้ำ ฯ ของอุตสาหกรรม และชุมชนเอื้อประโยชน์ และสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกัน ได้ เป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.71 (SD = 1.13) รองลงมา คือ ระบบ การป้องกันน้ำท่วมของอุตสาหกรรมไม่มีผลกระทบต่อชุมชน มีค่าเฉลี่ย 3.51 (SD = 1.16) และ ลำดับ สุดท้าย คือ ระบบการป้องกันน้ำท่วมของอุตสาหกรรมช่วยป้องกันน้ำท่วมให้แก่ชุมชน ด้วยเสมอมีค่าเฉลี่ย 3.48 (SD = 1.12)

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนะของประชาชน
ด้านระบบสาธารณสุข (n = 400)

ทัศนะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อันดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง				
1. ผลผลิต จากอุตสาหกรรม ไม่มีผลกระทบต่อ สุขภาพและ คุณภาพชีวิตของ คนในชุมชน	83 (20.75)	150 (37.50)	85 (21.25)	53 (13.25)	29 (7.25)	3.51	1.17	ค่อนข้าง ต่ำ เหมาะสม	3
2. อุตสาหกรรม และชุมชน มีความร่วมมือ กันในการเฝ้า ระวังและ ตรวจสอบ ผลกระทบ ต่อสุขภาพ และคุณภาพชีวิต	88 (22.00)	170 (42.00)	74 (18.50)	39 (9.75)	29 (7.25)	3.62	1.14	ค่อนข้าง ต่ำ เหมาะสม	1
3. อุตสาหกรรม มีความ รับผิดชอบ ต่อสุขภาพของ ชุมชนกรณี ที่มีผลกระทบ ต่อประชาชน จะเข้ามาดูแลและ	91 (22.75)	157 (39.25)	82 (20.50)	45 (11.25)	25 (6.25)	3.61	1.14	ค่อนข้าง ต่ำ เหมาะสม	2

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย				
ช่วยเหลือ ในการ รักษาพยาบาล						3.58	1.15	ค่อนข้าง ข้าง เหมาะสม	
ภาพรวม									สม

จากตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลักษณะของประชาชนเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในด้านสาธารณสุข พบว่าประชาชนมีทัศนคติด้านสาธารณสุขในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.58 (SD = 1.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของด้านสาธารณสุขอุตสาหกรรมและชุมชนมีความร่วมมือกันในการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.62 (SD = 1.14) รองลงมา คือ อุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบต่อสุขภาพของชุมชนกรณีที่มีผลกระทบต่อประชาชนจะเข้ามาดูแลและช่วยเหลือในการรักษาพยาบาลมีค่าเฉลี่ย 3.61 (SD = 1.14) และลำดับสุดท้าย คือ ผลผลิตจากอุตสาหกรรมไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนมีค่าเฉลี่ย 3.51 (SD = 1.17)

ตารางที่ 7 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของประชาชนด้านระบบข้อมูลข่าวสาร (n = 400)

ทัศนคติของประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
1. ชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน	85 (21.25)	169 (42.25)	65 (16.25)	51 (12.75)	30 (7.50)	3.57	1.17	ค่อนข้างดี	2
2. อุตสาหกรรมมีหลายช่องทางในการสื่อสารให้ข้อมูลที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน เช่น เฟสบุ๊ก เว็บไซต์ต่าง ๆ	78 (19.50)	173 (43.25)	73 (18.25)	47 (11.75)	29 (7.25)	3.56	1.14	ค่อนข้างดี	3
3. ชุมชนสามารถเข้าตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวกับ	82 (22.25)	164 (41.00)	72 (18.00)	48 (12.00)	27 (6.75)	3.60	1.15	ค่อนข้างดี	1

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ลักษณะของ ประชาชน	จำนวนและร้อยละของระดับความคิดเห็น					\bar{X}	SD	แปล ความ	อัน ดับ
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็น				
อุตสาหกรรม ที่อาจจะ มี ผลกระทบ ต่อชุมชน	ภาพรวม					3.57	1.15	ค่อนข้าง เหมาะสม	

จากตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลักษณะของประชาชนเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในด้านระบบข้อมูลข่าวสาร พบว่า ประชาชนมีทัศนคติ ด้านระบบข้อมูลข่าวสารในภาพรวม อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.57 (SD = 1.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของด้านระบบข้อมูลข่าวสาร ชุมชนสามารถเข้าตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชนเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.60 (SD = 1.15) รองลงมา คือ ชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชนมีค่าเฉลี่ย 3.57 (SD = 1.17) และลำดับสุดท้ายคือ อุตสาหกรรมมีหลายช่องทางการสื่อสารให้ข้อมูลที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน เช่น เฟสบุ๊ก เว็บไซต์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.56 (SD = 1.14)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล
ระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน

ทัศนะของประชาชน	\bar{X}	SD	แปลความ	อันดับ
1. ด้านผังเมือง	3.65	1.15	ค่อนข้างเหมาะสม	1
2. ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย	3.62	1.18	ค่อนข้างเหมาะสม	2
3. ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน	3.55	1.15	ค่อนข้างเหมาะสม	5
4. ด้านระบบสาธารณสุข	3.58	1.15	ค่อนข้างเหมาะสม	3
5. ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร	3.57	1.15	ค่อนข้างเหมาะสม	4
ภาพรวม	3.59	1.15	ค่อนข้างเหมาะสม	

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนภาพรวมด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.59 (SD = 1.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทัศนะของประชาชนด้านผังเมืองเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.65 (SD = 1.15) ด้านระบบบำบัดน้ำเสียเป็นอันดับที่ 2 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.62 (SD = 1.15) ด้านระบบสาธารณสุขเป็นอันดับที่ 3 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.58 (SD = 1.15) และด้านระบบข้อมูลข่าวสารเป็นอันดับที่ 4 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.57 (SD = 1.15) และด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานเป็นลำดับที่ 5 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย 3.55 (SD = 1.15)

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดในแบบสอบถามความคิดเห็นของประชาชน

ความคิดเห็นของประชาชนแนวทางที่จะทำให้อุตสาหกรรมและชุมชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเกื้อกูล

1. ประชาชนต้องการให้มีการจัดการเรื่องอุตสาหกรรมกับชุมชนก่อนก่อสร้าง
2. ประชาชนควรมีโอกาสได้รับรู้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นในชุมชนตนเองต้องได้รับการยินยอมจากชุมชน ไม่ใช่การอนุมัติหรืออนุญาตจากนายกองกิจการบริหารส่วนตำบลหรือนายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด
3. ปัญหาที่เกิดขึ้นกับชุมชนมาจากผู้นำที่ไม่มีความยุติธรรมเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้อง

4. สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นแล้วก็ย้ายไปที่อื่น โดยไม่ได้รับรู้และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ตามมา
ในอนาคต
5. หน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลมีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีการจัดการประชุม
ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน
6. ชุมชนไม่มีเวทีแสดงความคิดเห็นหรือรับรู้ว่าอุตสาหกรรมมาสร้างทราบอีกที่
ก็อุตสาหกรรมกำลังก่อสร้างและไม่มีใครรู้ก็คืออุตสาหกรรมประเภทใด มาจากที่ใดไม่มีคำตอบ
ให้กับชุมชน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องแนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนในหมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปอาศัยอยู่ 6 หมู่บ้าน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 400 คน สุ่มแบบตามสะดวกเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประชาชน

ประชาชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุระหว่าง 31-40 ปี ประชาชนส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือนในระดับ 5,001-10,000 บาท เป็นพนักงานบริษัท อาศัยอยู่บ้านของตนเอง ระยะห่างระหว่างบ้านกับโรงงานอุตสาหกรรม 6-10 กิโลเมตร ไม่ได้รับผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรม ส่วนผู้ที่ได้รับผลกระทบคือ จากอากาศเป็นพิษ กลิ่นเหม็น ฝุ่นละออง มากที่สุด

ส่วนที่ 2 การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล ระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทราในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมโดย พบว่า ด้านผังเมืองเป็นอันดับ 1 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมกับการอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชนที่อาศัยอยู่และอุตสาหกรรมมีสภาพแวดล้อม สะอาดถูกสุขอนามัย ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย เป็นอันดับที่ 2 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม พบว่า อุตสาหกรรมและชุมชนมีการร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบในการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำ ด้านระบบสาธารณสุขเป็นอันดับที่ 3 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม อุตสาหกรรมและชุมชนมีความร่วมมือกันในการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิต ด้านระบบข้อมูลข่าวสารเป็นอันดับที่ 4 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม ชุมชนสามารถเข้าตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชนและด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน เป็นลำดับที่ 5 อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม ได้แก่ ถนน แม่น้ำ ฯ ของอุตสาหกรรมและชุมชนเอื้อประโยชน์และสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้

อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า แนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องมาจากอุตสาหกรรมและชุมชนมีการร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการ/ ผู้รับผิดชอบในการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำและอุตสาหกรรมกับชุมชนมีความร่วมมือกันในการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตและชุมชนสามารถเข้าตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชนซึ่งเป็นการดำเนินงานแบบอุตสาหกรรมเชิงระบบนิเวศที่สามารถทำให้ชุมชนกับอุตสาหกรรมอยู่ร่วมกันได้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมชาย มุ้ยจีน (2557) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุดที่กล่าวว่า ความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและประชากรในการพัฒนาอุตสาหกรรมกับความซับซ้อนของการบริหารจัดการพื้นที่ที่มีเป้าหมายสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและนำไปสู่แนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสม

เป็นแนวทางเดียวกันในการศึกษาครั้งนี้และจากผลดังกล่าวในความคิดเห็นของผู้วิจัย การที่ผลการศึกษาแนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชนอยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมอาจเป็นเพราะการพัฒนาเศรษฐกิจตามนโยบายภาครัฐบาลเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ เนื่องจากมีพัฒนาการขนส่งให้สะดวกมากขึ้นและการพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมในพื้นที่เมืองมาบตาพุด เกิดจากการกำหนดนโยบายจากรัฐบาล

และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้านนั้นควรแนะนำให้ความรู้เกี่ยวกับด้านผังเมืองเพื่อการตรวจสอบอุตสาหกรรมเพื่อป้องกันไม่ให้มีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยโดยรอบอุตสาหกรรมและด้านบำบัดน้ำเสียกับการจัดตั้งคณะกรรมการหรือผู้รับผิดชอบในเรื่องการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำและบำบัดน้ำก่อนปล่อยลงแม่น้ำ คูคลอง สิ่งแวดล้อมกับการจัดตั้งคณะกรรมการ ผู้รับผิดชอบร่วมกันในการอนุรักษ์และบำบัดน้ำให้มีคุณภาพดีก่อนปล่อยลงแม่น้ำกับด้านสาธารณสุขเรื่องการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชนกับในกรณีของการได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรมที่ส่งผลต่อสุขภาพของประชาชนและเข้ามาดูแลและให้ความช่วยเหลือในเรื่องคำรักษาพยาบาล กับด้านระบบข้อมูลข่าวสารกับการจัดตั้งคณะกรรมการซึ่งได้มาจากประชาชน สามารถทำการตรวจสอบหรือขอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม ที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการวิจัยเรื่องแนวทางการอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน หมู่ 3 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อยู่ในระดับค่อนข้างเหมาะสมดังนั้นควรมีการดำเนินการดังนี้

1. กระทรวงอุตสาหกรรมควรมีนโยบายเกี่ยวกับการให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานของอุตสาหกรรมเพื่อสร้างความตระหนักถึงการอยู่ร่วมกันและป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยโดยรอบอุตสาหกรรม
2. กระทรวงอุตสาหกรรมควรมีนโยบายในการจัดตั้งคณะกรรมการหรือผู้รับผิดชอบระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนในเรื่องการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำและบำบัดน้ำก่อนปล่อยลงแม่น้ำ คูคลอง สิ่งแวดล้อม
3. กระทรวงอุตสาหกรรมควรมีนโยบายการจัดตั้งคณะกรรมการระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชน ผู้รับผิดชอบ ร่วมกันในการอนุรักษ์และบำบัดน้ำให้มีคุณภาพดีก่อนปล่อยลงแม่น้ำ
4. กระทรวงอุตสาหกรรมควรร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุขในเรื่องการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชนที่อาศัยโดยรอบอุตสาหกรรม
5. กระทรวงอุตสาหกรรมควรร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุขในกรณีของการได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรมที่ส่งผลต่อสุขภาพของประชาชนและเข้ามาดูแลและให้ความช่วยเหลือในเรื่องการรักษาพยาบาล
6. กระทรวงอุตสาหกรรมควรจัดตั้งคณะกรรมการซึ่งได้มาจากประชาชนในเรื่องการตรวจสอบหรือขอข้อมูล ของอุตสาหกรรม จากกระทรวงอุตสาหกรรมในกรณีที่น่าจะมีผลกระทบต่อชุมชน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. กระทรวงอุตสาหกรรมควรสร้างสื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ให้กับประชาชนในพื้นที่และหาทางออกด้านสิ่งแวดล้อมและตรวจสอบในเรื่องอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่อุตสาหกรรมจะเข้าไปสร้าง
2. กระทรวงอุตสาหกรรมควรมีการเฝ้าระวังและตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชน

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1. กระทรวงอุตสาหกรรมควรให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย การตรวจสอบและผลกระทบอุตสาหกรรมด้านสิ่งแวดล้อมการอนุรักษ์และบำบัดน้ำให้มีคุณภาพดีก่อนปล่อยลงแม่น้ำให้กับประชาชน
2. กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงสาธารณสุขควรทำการสำรวจในกรณีของการได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรมที่ส่งผลต่อสุขภาพของประชาชนและเข้ามาดูแลและให้ความช่วยเหลือในเรื่องการรักษาพยาบาล

บรรณานุกรม

- กรมโรงงานอุตสาหกรรม. (2558). *แผนแม่บทการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ จังหวัดฉะเชิงเทรา*. เข้าถึงได้จาก <http://ecocenter.diw.go.th/>
- จตุรภัทร เจริญเสียง. (2555). *ความคิดเห็นของผู้นำชุมชนต่อการบริหารงานของสำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี*, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เจดน์ฉัตร พุ่มพันธ์. (2552). *ทักษะของเกษตรกรผู้ปลูกอ้อยต่อระบบเกษตรพันธสัญญา*. วิทยานิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชูชัย พิทักษ์เมืองแมน. (2553). *ทักษะของนักเรียนต่อการนำแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการดำเนินชีวิต*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเหนือ.
- ไชยยุทธ อินบัว. (2556). *การวัฒนธรรมชุมชนในการบริหารจัดการท้องถิ่น*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายและการวางแผนสังคม, คณะศิลปกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *หนังสือการวิจัยเบื้องต้น*. เข้าถึงได้จาก <http://www.watpon.com>
- พรอุษา ประสงควรรณะ. (2556). *การศึกษาชุมชนต้นแบบต่างศาสนาที่อยู่ร่วมกันอย่างสันติในแขวงวัดกัลป์ยาณ์ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- พระมหานเรศ โฆสภักดีโก. (2557). *การพัฒนาชุมชนเชิงพุทธบูรณาการของเทศบาลตำบลศรีรัตนะ อำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- โพธิ์วัฒน์ เผ่าพงศ์ช่วง, ชีรวิภา บุญยโสภณ และวิเชียร เกตุสิงห์. (2557). *การพัฒนารูปแบบการจัดการความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อความยั่งยืนของเขตอุตสาหกรรม*. *วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 24(3), 644-656.
- รัตติยา ทองสุข. (2555). *นโยบายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศกรณีศึกษาพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง*, วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ฤทัยรัตน์ เจียวสะอาด. (2552). *ความผูกพันในองค์กรของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสิงห์บุรี*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- วรารัตน์ ทองเต็มถุง. (2556). *การรับรู้ความต้องการขององค์กรชุมชนต่อการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ กรณีศึกษา นิคมอุตสาหกรรม สมุทรสาคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิสาขา ภูจินดา. (2558). *แนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน โดยใช้หลักนิเวศวิทยาอุตสาหกรรม*, กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สถาปณัฐรูปแห่งชาติ. (2558). *วาระปฏิรูปที่ 25 ระบบการบริหารจัดการทรัพยากร การอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนด้วยแนวคิดเมืองนิเวศ*. เข้าถึงได้จาก <http://www.ppb.moi.go>
- สมชาย มุ้ยจิน. (2557). *แนวทางการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด*, วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม, คณะวิทยาศาสตร์, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สามารถ ยิ่งกำแหง. (2553). *แนวทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของชาวบ้านหินหล่องในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียน อ. ค่ายขุนทด จ. นครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานก่อสร้างและสาธารณูปโภค, คณะวิศวกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- สาวิณี รอดสิน. (2554). *ชุมชนเข้มแข็ง กรณีศึกษาชุมชนบ้านปางปีตำบลห้วยแก้ว อำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่*, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานเกษตรอำเภอบ้านโพธิ์. (2559). *ประวัติอำเภอ*. เข้าถึงได้จาก <http://banpho.chachoengsao.doae.go.th/home.html>.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2558). *แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10*, เข้าถึงได้จาก <http://www.nesdb.go.th/>
- สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 16. (2556). *มลพิษทางอากาศ*. เข้าถึงได้จาก <http://reo16.mnre.go.th/reo16/frontpage>.

- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา. (2557). *การจัดการกากอุตสาหกรรมเพื่อรณรงค์ให้ผู้ประกอบการ โรงงานเข้าใจการจัดการของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ*. เข้าถึงได้จาก www.industry.go.th/chachoengsao/
- สำนักประเมินผลและเผยแพร่การพัฒนา สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย. (2556). *การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย*. เข้าถึงได้จาก <http://library2.parliament.go.th/giventake/nrc2557-report.html>.
- สุจิตรา วาสนาคำรงดี. (2554). โครงการการจัดทำกรอบการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic environmental framework) สู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco industrial town) กรณีศึกษาพื้นที่มาบตาพุด จ. ระยอง. *วารสารจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 16(4), 1-20.
- สุนีย์ กุลเทียมสิน. (2551). *ทรรศนะของประชาชนต่อการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมในเขตเทศบาลตำบลท่ายาง อำเภوتا่ยาง จังหวัดเพชรบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- องค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา. (2558). *ข้อมูลประชากรและข้อมูลพื้นที่*. เข้าถึงได้จาก <http://sanumjun.go.th/public/>
- อินคัสเตรียล ปาร์ค 2. (2559). *ความเป็นมา*. เข้าถึงได้จาก www.304industrialpark.com.
- Graedel, T. M. (1997). Life-cycle assessment in the service industries. *Journal of Industrial Ecology*, 1(4), 57-70.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

แนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนในทัศนะของประชาชน

คำชี้แจง แบบสอบถามเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชนเพื่อนำไปเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาของชุมชนในเขตอุตสาหกรรมที่ได้จะเก็บเป็นความลับเผยแพร่ในภาพรวมและไม่มีผลกระทบต่อตัวท่าน ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย หรือเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. อายุ

1. ต่ำกว่า 20 ปี

2. 20-30 ปี

3. 31-40 ปี

4. 41-50 ปี

5. 51-60 ปี

6. 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี

2. ปริญญาตรี

3. ปริญญาโทขึ้นไป

4. รายได้

1. ต่ำกว่า 5,000 บาท

2. 5,001-10,000 บาท

3. 10,001-15,000 บาท

4. 15,001-20,000 บาท

5. 20,001 บาท ขึ้นไป

5. อาชีพ

1. ข้าราชการ

2. พนักงานรัฐวิสาหกิจ

3. พนักงานบริษัท

4. ธุรกิจส่วนตัว

5. ค้าขาย

6. รับจ้าง/ ลูกจ้าง

7. นักศึกษา/ นิสิต

8. เกษตรกรรม/ ปศุสัตว์/ ประมง

9. เกษียณ/ว่างงาน

6. ลักษณะที่อยู่อาศัย

1. ห้องเช่า/ ห้องแถว 2. บ้านของตนเอง
3. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. บ้านของท่านอยู่ห่างจากอุตสาหกรรมประมาณเท่าใด

1. ไม่เกิน 5 กิโลเมตร 2. 6-10 กิโลเมตร
3. 11-15 กิโลเมตร 4. มากกว่า 15 กิโลเมตร

8. ชุมชนที่อาศัยของท่านได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรมหรือไม่

1. ไม่ได้รับ
2. ได้รับ กระทบ.....
- 2.1 น้ำเสีย น้ำกลิ่นเน่าเหม็น
- 2.2 อากาศเป็นพิษ กลิ่นเหม็น ฝุ่นละออง
- 2.3 เสียงเครื่องจักร เสียงรถขนส่ง
- 2.4 อื่น ๆ.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน
ในทัศนะของประชาชน

คำชี้แจง ท่านคิดว่าในประเด็นแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างอุตสาหกรรมกับชุมชน
ในทัศนะของประชาชนมีความสำคัญระดับใด โปรดทำเครื่องหมายในช่องว่าง
เพียงช่องข้อเดียว

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
ด้านผังเมือง					
1. การอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชน ที่ท่านอาศัยอยู่และอุตสาหกรรม มีสภาพแวดล้อม สะอาดถูกสุขอนามัย					
2. การอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชน ที่ท่านอาศัยอยู่และอุตสาหกรรม มีสภาพแวดล้อมที่ทำให้เป็นระเบียบ เรียบร้อย					
3. ชุมชนท่านที่อยู่อาศัย และอุตสาหกรรมได้ร่วมกันการวางผัง/ มีการจัดระเบียบของการก่อสร้าง ได้อย่างถูกกฎหมาย					
4. ชุมชนที่ท่านอยู่อาศัย และอุตสาหกรรมมีการแบ่งพื้นที่สีเขียว หรือพื้นที่สาธารณะสำหรับพักผ่อน ให้กับชุมชนร่วมกัน					

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
5. ชุมชนที่ท่านอยู่อาศัย และอุตสาหกรรม มีความร่วมมือ รับฝึคชอบในการตรวจดูความเหมาะสม ของการก่อสร้างในพื้นที่					
6. ชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยและ อุตสาหกรรม มีความร่วมมือรับฝึคชอบ ในการตรวจสอบผลกระทบต่อชุมชน					
7. ชุมชนที่อยู่อาศัยอุตสาหกรรม มีการตรวจสอบการออกแบบพื้นที่ ที่ก่อสร้างอุตสาหกรรมบริเวณที่พัก อาศัย เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อคุณภาพ ชีวิตของคนในชุมชน					
ด้านระบบบำบัดน้ำเสีย					
1. อุตสาหกรรมและชุมชน มีความรับฝึคชอบในการบำบัดน้ำก่อน ปล่อยทิ้งลงแม่น้ำ คูคลอง หรือสิ่งแวดล้อม					
2. อุตสาหกรรมและมีการจัดตั้ง คณะกรรมการ/ ผู้รับฝึคชอบ ในการเฝ้าระวังคุณภาพน้ำ					
3. อุตสาหกรรมและมีการจัดการ คณะกรรมการ/ ผู้รับฝึคชอบร่วมกัน ในการอนุรักษ์น้ำการบำบัดน้ำ ให้มีคุณภาพดีเสมอ					

ข้อคำถาม	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
ด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน					
1. ระบบโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนน แม่น้ำ ฯ ของอุตสาหกรรมและชุมชน เอื้อประโยชน์และสามารถใช้ประโยชน์ ร่วมกันได้					
2. ระบบการขนส่งของอุตสาหกรรม ไม่มีผลกระทบต่อชุมชนเช่น เสียงดัง การจราจรกีดขวางทางเดิน การบรรทุก เกินทำให้ถนนทรุด					
3. ระบบการป้องกันน้ำท่วมของ อุตสาหกรรมไม่มีผลกระทบต่อชุมชน					
4. ระบบการป้องกันน้ำท่วมของ อุตสาหกรรมช่วยป้องกันน้ำท่วม ให้แก่ชุมชนด้วย					
ด้านระบบสาธารณสุข					
1. ผลผลิตจากอุตสาหกรรม ไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพ และคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน					
2. อุตสาหกรรมและชุมชน มีความร่วมมือกันในการเฝ้าระวัง และตรวจสอบผลกระทบต่อสุขภาพ และคุณภาพชีวิต					

ข้อความถาม	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
3. อุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบ ต่อสุขภาพของชุมชนกรณีที่มีผลกระทบ ต่อประชาชนจะเข้ามาดูแล และช่วยเหลือในการรักษาพยาบาล					
ด้านระบบข้อมูลข่าวสาร					
1. ชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่อาจจะมี ผลกระทบต่อชุมชน					
2. อุตสาหกรรมมีหลายช่องทาง การสื่อสารให้ข้อมูลที่อาจจะมี ผลกระทบต่อชุมชน เช่น เฟสบุ๊ก เว็บไซต์ต่าง ๆ					
3. ชุมชนสามารถเข้าตรวจสอบหรือ ขอข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรม ที่อาจจะมีผลกระทบต่อชุมชน					

ท่านมีแนวทางใดบ้างที่จะให้อุตสาหกรรมและชุมชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเกื้อกูล

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ตอบแบบสอบถาม